

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL CLUJ
SECȚIA A II-A CIVILĂ

DECIZIA CIVILĂ Nr. 196/2024
Ședința publică din 22 aprilie 2024
Completul compus din:
PREȘEDINTE: ROXANA MIHAELA VEREȘ
JUDECĂTOR: MIHAELA SĂRĂCUȚ
GREFIER: ANA-CRISTINA AMBROZE

Pe rol se află soluționarea apelurilor declarate de apelantele-reclamante RONDOLEAN MARIA și RONDOLEAN MARIA VICTORIA, de apelanta-pârâtă DIRECȚIA SILVICĂ MARAMUREȘ și de apelanta-pârâtă SC HORBER SRL, în contradictoriu cu intimații-pârâți OCOLUL SILVIC DRAGOMIREȘTI, GARDA FORESTIERĂ CLUJ, OCOLUL SILVIC BORȘA și intimatul-intervenient GĂLĂȚEAN CRIN IOSIF, împotriva sentinței civile nr. 855 din data de 26.07.2022 pronunțată în dosarul nr. 37/100/2016 al Tribunalului Maramureș, având ca obiect acțiune în constatare.

Cauza s-a dezbătut în ședința publică din 08 aprilie 2024, mersul dezbaterilor fiind consemnat în încheierea din aceeași ședință, încheiere care face parte integrantă din hotărârea ce se va pronunța.

Pentru a da posibilitatea părților de a depune concluzii scrise, pronunțarea hotărârii a fost amânată pentru termenul de azi.

S-au depus la dosar *concluzii scrise* de către apelantele-reclamante Rondolean Maria și Rondolean Maria Victoria și de către apelantele-pârâte Horber SRL și Direcția Silvică Maramureș.

C U R T E A

Prin sentința civilă nr. 855 din 26.07.2022 pronunțată în dosarul nr. 37/100/2016 al Tribunalului Maramureș s-a admis excepția lipsei calității procesuale pasive invocată de pârâta Garda Forestieră Cluj și s-a respins acțiunea formulată de reclamantele Rondolean Maria și Rondolean Maria Victoria în contradictoriu cu pârâta Garda Forestieră Cluj, ca fiind formulată în contradictoriu cu o persoană fără calitate procesuală pasivă.

S-a respins excepția lipsei calității procesuale active a reclamantelor și excepția lipsei de interes, excepții invocate de pârâta Direcția Silvică Maramureș.

S-a respins excepția lipsei de interes a intervenitului principal Gălățean Crin Iosif, excepție invocată de pârâta Direcția Silvică Maramureș.

S-a admis în parte cererea adițională astfel cum a fost precizată prin notele scrise depuse la termenul din 30.01.2020, formulată de reclamantele Rondolean Maria, și Rondolean Maria Victoria, în contradictoriu cu pârâtele Direcția Silvică Maramureș, Ocolul Silvic Borșa, Ocolul Silvic Dragomirești și S.C. HORBER S.R.L.

S-a admis cererea de intervenție principală formulată de intervenientul Gălățean Crin Iosif, în contradictoriu cu reclamantele Rondolean Maria și Rondolean Maria Victoria și cu pârâtele Direcția Silvică Maramureș, Ocolul Silvic Borșa, Ocolul Silvic Dragomirești și S.C. Horber S.R.L.

Au fost obligate pârâtele Direcția Silvică Maramureș, Ocolul Silvic Borșa, Ocolul Silvic Dragomirești și S.C. Horber S.R.L. să procedeze la predarea în favoarea intervenientului Gălățean Crin Iosif, a suprafeței de fond forestier de 146 ha situat în UP VIII Țibău, Ua. 90A, 91 A, 93A și 93 B, prin întocmirea unui proces verbal de predare primire a suprafeței de fond forestier, ca urmare a efectuării unui control de fond.

S-a respins ca prescrisă acțiunea în rezoluțiunea contractului de vânzare cumpărare autenticat sub nr. 580/2.04.2007, formulată de reclamantele Rondolean Maria și Rondolean Maria Victoria în contradictoriu cu pârâta S.C. Horber S.R.L.

S-au respins ca neîntemeiate petitele din cererea introductivă, având ca obiect constatarea nulității absolute parțiale a contractului de administrare nr. 158/26.01.2007 încheiat între defunctul Rondolean Victor și pârâta Direcția Silvică Maramureș și constatarea nulității absolute a contractului de asigurare a serviciilor silvice pentru păduri proprietate privată, persoane fizice, nr. 1751/29.06.2007 și a actului adițional la acest contract.

Au fost obligate pârâtele Direcția Silvică Maramureș și S.C. Horber S.R.L. să plătească reclamantei Rondolean Maria cheltuieli de judecată în cuantum de 3877 lei, reprezentând onorariu de avocat și cheltuieli de transport, reduse potrivit art. 453 alin. 2 C.proc.civ.

Pentru a hotărî astfel, tribunalul a reținut că potrivit art. 248 C.proc.civ. instanța se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură precum și asupra celor de fond care fac inutilă în tot sau în parte, administrarea de probe sau după caz, cercetarea în fond a cauzei.

Prin întâmpinarea depusă la data de 29.02.2016 (f. 64 vol. I) pârâta Garda Forestieră Cluj (fost Inspectoratul Teritorial de Regim Silvic și Vânătoare Cluj-Napoca – ITRSV) a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive, învederând în esență, faptul că nu a avut calitatea de parte în contractele a căror anulare se solicită prin cererea introductivă.

Excepția a fost unită cu fondul prin încheierea pronunțată în ședința publică din data de 1.02.2021 (f. 60 vol. V).

Prin notele scrise depuse pentru termenul de judecată din data de 3.11.2016 precum și oral, în ședința publică de la acea dată (f. 216,257 vol. I) pârâta Direcția Silvică Maramureș a invocat excepția lipsei calității procesuale active a reclamantelor raportat la împrejurarea că prin *Contractul de vânzare cumpărare și act de dare în plată*, autenticat prin Încheierea nr. 3356/30.08.2012 a BNP Gorun și Asociației, acestea au vândut suprafața de pădure care a făcut obiectul contractului de administrare nr. 158/26.01.2007, intervenientului Gălățean Crin Iosif și numitului Irimieș Gheorghe.

Prin încheierea pronunțată în ședința publică din data de 2.02.2017, instanța a unit cu fondul excepția lipsei calității procesuale active.

Prin notele scrise depuse pentru termenul de judecată din 2.02.2017 (f.47) pârâta a invocat excepția lipsei de interes cu privire la cererea de intervenție principală, susținând că intervenientul Gălățean Crin Iosif este terț față de raportul juridic contractual stabilit între Direcția Silvică Maramureș și reclamante prin contractul de administrare nr. 158/26.01.2017.

La termenul de judecată din data de 25.04.2017, Direcția Silvică Maramureș a invocat excepția lipsei de interes cu privire la cererea de chemare în judecată, reiterând argumentele invocate pentru susținerea excepției lipsei calității procesuale active a reclamantelor, excepția fiind unită cu fondul.

Deliberând asupra excepțiilor invocate de pârâtele Garda Forestieră Cluj și Direcția Silvică Maramureș, instanța a reținut următoarele:

Excepția lipsei calității procesuale pasive, invocată de pârâta Garda Forestieră Cluj este întemeiată.

Potrivit art. 36 C.proc.civ., calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic dedus judecării.

Prin cererea introductivă reclamantele au solicitat constatarea nulității absolute parțiale a contractului de administrare nr. 158/26.01.2007 încheiat între Rondolean Victor și Direcția Silvică Baia Mare și constatarea nulității absolute a contractului de asigurare a serviciilor silvice pentru păduri proprietate privată, persoane fizice nr. 1751/29.06.2007, încheiat între Direcția Silvică și S.C. Horber S.R.L.

Or, Garda Forestieră Cluj nu a avut calitatea de parte în contractele mai sus menționate, nu a participat ca titulară de drepturi și obligații în cadrul raporturilor juridice născute în temeiul actelor juridice atacate, astfel încât nu are calitate procesuală pasivă în prezenta cauză.

Unul dintre principiile care guvernează efectele actului juridic civil este principiul relativității, potrivit căruia actul juridic dă naștere la drepturi și obligații numai pentru părțile acestuia. Consecința transpunerii acestui principiu pe planul dreptului procesual este aceea că în

cadrul unei acțiuni civile prin care se tinde la desființarea retroactivă a efectelor actului juridic, au calitate procesuală numai autorii actului juridic, respectiv titularii drepturilor și obligațiilor născute în baza act juridic respectiv.

Într-adevăr, potrivit art. 6 din Regulamentul pentru stabilirea modalităților concrete de gospodărire a pădurilor și de repartizare a resurselor materiale și a surselor financiare cuvenite persoanelor fizice și juridice pentru pădurile pe care le au în proprietate și pe care le administrează prin structuri silvice de stat, pe bază contractuală, precum și a obligațiilor acestora, aprobat prin H.G nr. 954/5.09.2002, contractul de administrare trebuie înregistrat la inspectoratul teritorial de regim silvic și cinegetic, acesta având competența de a verifica dacă contractul a fost încheiat cu respectarea reglementărilor silvice în vigoare.

În speță, contractul de administrare nr. 158/26.01.2007 a fost înregistrat la I.T.R.S.V Cluj-Napoca sub nr. 462/29.01.2007 și este semnat, alături de prestator și beneficiar și de către reprezentantul ITRSV, însă acest aspect precum și faptul că ITRSV Cluj-Napoca avea atribuții de verificare a conformității contractului cu prevederile legale în materie, nu-i conferă părâtei calitatea de parte în acest contract.

Contractul de asigurare a serviciilor silvice nr. 1751/29.06.2007 nu a fost înregistrat la ITRSV, sens în care argumentele reclamantelor se impun a fi înlăturate de plano, însă și în acest caz, lipsa calității procesuale pasive a părâtei decurge din lipsa calității de parte în raportul juridic de drept material.

În ceea ce privește excepția lipsei calității procesuale active a reclamantelor și excepția lipsei de interes, în promovarea prezentei acțiuni, excepții invocate de părâta Direcția Silvică Baia Mare, instanța le apreciază ca fiind nefondate, pentru următoarele considerente:

Potrivit certificatului de moștenitor nr. 7/2012 eliberat de BNP Urian Marilena (f. 108 – 110, vol. I) reclamantele sunt moștenitoarele defunctului Rondolean Victor, decedat la data de 22.11.2011, acesta din urmă având calitatea de parte în contractul de administrare 158/26.01.2007.

În primul rând trebuie remarcat faptul că, prin prisma calității de succesoare ale defunctului Rondolean Victor, reclamantele fac parte din categoria avânzilor – cauză, justificându-și astfel calitatea procesuală activă de a solicita constatarea nulității absolute parțiale a contractului de administrare încheiat între antecesorul acestora și părâta Direcția Silvică Maramureș, în ceea ce privește dispoziția contractuală referitoare la durata contractului de administrare.

Mai exact, reclamantele au susținut că acest contract se impunea a fi încheiat pe o perioadă de 10 ani iar nu pe un an așa cum prevedea art. 4 cap. III din contractul de administrare, reclamantele invocând că la încheierea contractului de administrare au fost nesocotite dispozițiile legale cu caracter imperativ, cuprinse în O.G nr. 96/1998 și Codul Silvic, potrivit cărora contractul de administrare se încheie pe o durată minimă egală cu perioada de aplicare a amenajamentului silvic.

Prin urmare, raportul juridic litigios dedus judecării este unul contractual, astfel încât nu prezintă relevanță împrejurarea că reclamantele nu mai sunt titularele dreptului de proprietate asupra fondului forestier care a făcut obiectul contractului de administrare.

În ceea ce privește petitul nr. 2 al acțiunii introductive, respectiv constatarea nulității absolute a contractului de asigurare a serviciilor silvice nr. 1751/29.06.2007, instanța a reținut că antecesorul reclamantelor nu a fost parte în acest contract însă potrivit art. sancțiunea nulității absolute poate fi invocată și de un terț, respectiv de orice persoană care justifică un interes legitim.

În acest caz reclamantele justifică un interes legitim, atât prin prisma faptului că actul juridic atacat a avut ca obiect o suprafață de fond forestier proprietatea antecesorului lor dar și prin prisma finalității petitului din cererea adițională, constând în obligarea părâtelor Direcția Silvică Maramureș și S.C Horber S.R.L. la predarea suprafeței de 146 ha fond forestier cuprins în U.P. VII Țibău Ua 90 A, 91A , 93 A și 93 B prin întocmirea unui proces verbal de predare primire ca urmare a unui control de fond.

Acest petit a fost formulat prin cererea adițională depusă la termenul de judecată din 13.05.2016 (f.134 vol. I) fiind precizat ulterior prin notele de ședință depuse la termenul de judecată din 3.02.2020, prin care reclamantele și intervenientul au solicitat ca obligația de predare a fondului forestier mai sus identificat, să fie executată direct către intervenientul Gălățean Crin Iosif.

Contractul de administrare nr.158/26.01.2007 încheiat între defunctul Rondolean Victor și Direcția Silvică Baia Mare prin O.S Borșa a încetat și în consecință pârâtei Direcția Silvică Maramureș îi revine obligația de a preda fondul forestier preluat în administrarea O.S Borșa în temeiul acestui contract, reclamantelor în calitate de moștenitoare ale proprietarului fondului forestier de la data încheierii contractului.

Această obligație a fost asumată de pârâtă în temeiul art. 44 din contractul de administrare și trebuie executată față de avânzii cauză ai creditorului acestei obligații.

În aceste condiții, reclamantele au calitate procesuală activă și justifică un interes legitim, personal, născut și actual, pentru a solicita îndeplinirea acestei obligații.

Într-adevăr, prin contractul de vânzare-cumpărare și act de dare în plată autentificat prin încheierea nr. 3356/30.08.2012 a BNP Gorun și Asociației (f. 220 vol. I) reclamantele au transmis dreptul de proprietate asupra pădurii care a făcut obiectul contractului de administrare, intervenientului Gălățean Crin Iosif și numitului Irimieș Gheorghe.

Împrejurarea că în prezent nu mai sunt titlarele dreptului de proprietate nu înlătură nici calitatea procesuală activă și nici interesul pentru a solicita predarea suprafeței de pădure prin efectuarea unui control de fond.

Dimpotrivă, în calitate de vânzătoare, reclamantelor le incumbă obligația de predare a imobilului la dispoziția cumpărătorului precum și obligația de garanție contra evicțiunii, astfel cum rezultă din prevederile art. 1685 și 1695 NCC.

Or, demersul judiciar promovat de reclamante în prezenta cauză este justificat atât prin prisma calității de creditoare ale obligației de predare a fondului forestier în temeiul contractului de administrare și în condițiile în care acest contract a încetat și totodată, prin prisma faptului că prezentul demers judiciar are ca finalitate și asigurarea premiselor pentru îndeplinirea obligațiilor specifice vânzătorului, asumate de reclamante în temeiul contractului de vânzare autentificat sub nr. 3356/30.08.2012.

Este neîntemeiată și excepția lipsei de interes invocată de pârâta Direcția Silvică Maramureș cu referire la acțiunea civilă formulată de intervenientul Gălățean Crin-Iosif.

Prin cererea de intervenție principală intervenientul a solicitat obligarea pârâților Ocolului Silvic Dragomirești, Direcția Silvică Maramureș și S.C Horber S.R.L. la predarea părții de fond forestier în suprafață de 146 ha în favoarea acestuia, după efectuarea controlului de fond și întocmirea procesului verbal de predare-primire.

Împrejurarea că intervenientul este terț față de contractele care face obiectul petitelor din cererea introductivă, nu prezintă nicio relevanță din perspectiva interesului formulării cererii de intervenție, deoarece cauza acțiunii civile formulate de intervenient nu se grefează pe efectele celor două contracte.

Dimpotrivă, intervenientul se prevalează de calitatea de proprietar actual al fondului forestier în suprafață de 146 ha, iar în această calitate îi revine obligația legală de a încheia un contract de administrare a pădurii cu un ocol silvic autorizat.

O atare obligație este prevăzută în sarcina proprietarilor de păduri de prevederile art. 7 din Anexa 1 la H.G. nr. 954/2002 și art. 17 alin. 2 lit. b din legea nr. 46/2008, Codul silvic.

Or, aceasta implică în prealabil ca Direcția Silvică Maramureș prin O.S Borșa să se degrezeze în mod formal de responsabilitățile asumate în baza contractului de administrare.

Pe fondul cauzei instanța a reținut următoarele:

Prin contractul de administrare nr. 158/26.01.2007 încheiat între defunctul Rondolean Victor și Direcția Silvică Maramureș prin Ocolul Silvic Borșa, pârâta s-a obligat să administreze fondul forestier în suprafață de 822, 76 ha, proprietate privată a defunctului, identificat potrivit amenajamentului silvic al O.S Borșa, întocmit în anul 2000, în U.P. VIII u.a 1A – 24C și 90A-93 D.

Contractul de administrare a fost încheiat pe o perioadă de aproximativ un an, de la data de 29.01.2017 până la data de 31.12.2017, cu posibilitatea prelungirii prin acordul părților, urmând să se încheie un act adițional în acest sens, potrivit art. 4 și 5 din contractul de administrare.

Reclamantele au invocat nulitatea absolută a clauzei cuprinse în art. 4 din contractul de administrare, învederând că potrivit O.G nr. 96/1998, privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național, coroborat cu prevederile H.G nr. 954/2002, privind

aprobarea Regulamentului pentru stabilirea modalităților concrete de gospodărire a pădurilor, exista obligativitatea legală a încheierii contractului pe o durată de 10 ani.

Potrivit art. 17 din O.G. nr. 96/1998, în vigoare la data încheierii contractului de administrare, contractele de administrare a fondului forestier, menționate la secțiunile 2-4 din prezentul capitol, se încheie pe o durată minima, egală cu perioada de aplicare a amenajamentului silvic, conform prevederilor art. 18 din Codul silvic.

De asemenea, potrivit 3 alin. 4 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 954/2002, Contractele de administrare se încheie pe o durată minima egală cu numărul de ani rămași din perioada de valabilitate a amenajamentului silvic.

Conform art. 18 din Legea nr. 26/1996, Codul silvic, amenajamentele silvice se întocmesc pe perioade de 10 ani, cu excepția celor care privesc pădurile de plop, salcie și alte specii repede crescătoare, la care perioadele respective pot fi de 5 - 10 ani.

Din coroborarea prevederilor legale invocate de reclamante și pornind de la premisa că perioada de valabilitate a amenajamentului silvic al O.S Borșa era de 10 ani, amenajamentul silvic fiind valabil în perioada 2000 – 2010, rezultă că acest contract de administrare trebuia încheiat pe o durată de 3 ani, aceasta fiind perioada egală cu nr. de ani rămași din perioada de valabilitate a amenajamentului silvic, raportat la data încheierii contractului de administrare nr. 158/26.01.2007.

Contrar susținerilor părâtei, O.U.G nr. 139/2005 privind administrarea pădurilor din România și H.G nr. 483/2006, nu au adus modificări în ceea ce privește durata contractului de administrare, de vreme ce potrivit art. 4 alin. 2 din Anexa nr. 1 la H.G nr. 483 /2006, contractul pentru administrarea pădurii, indiferent de mărimea proprietății și de forma de proprietate, se încheie pentru perioada de timp prevăzută la art. 17 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 96/1998 privind reglementarea regimului silvic și administrarea fondului forestier național, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Însă chiar dacă prevederile legale mai sus menționate sunt norme imperative, de ordine publică, trebuie observat faptul că acestea nu reglementează o condiție de validitate a contractului de administrare.

Sanțiunea nulității intervine în cazul în care, la încheierea unui act juridic civil nu se respectă condițiile de validitate, or potrivit art. 948 C.civ., condițiile esențiale pentru validitatea unei convenții sunt capacitatea de a contracta, consimțământul valabil al părții ce se obligă, un obiect determinat și cauza licită.

De vreme ce condițiile esențiale de validitate erau îndeplinite la momentul încheierii contractului de administrare nr. 158/26.01.2007, contractul a fost valabil încheiat și a produs efectele specifice, sub aspectul drepturilor și obligațiilor părților, pe durata stipulată de părți.

De altfel dispozițiile legale invocate de reclamante nu sancționează cu nulitatea prevederea contractuală prin care părțile au stipulat o altă durată a contractului de administrare și nici nu pot fi interpretate în sensul că acesta continuă să producă efecte ope legis, după expirarea duratei contractuale, pe întreaga perioadă de valabilitate a amenajamentului silvic.

În ceea ce privește contractul de asigurare a serviciilor silvice pentru păduri proprietate privată, persoane fizice nr. 1751/29.06.2007, încheiat între Direcția Silvică și S.C. Horber S.R.L., motivele de nulitate invocate de reclamante rezidă în aceea că S.C Horber S.R.L. nu avea calitatea de proprietar al fondului forestier și în consecință nu avea posibilitatea legală de a încheia un contract de administrare și precum și în aceea că la încheierea contractului nu a fost respectată cerința formei autentice, prevăzută ad validitatem.

În prealabil trebuie precizat faptul că prin contractul de vânzare – cumpărare imobiliară autentificat prin încheierea nr. 580/2.04.2007 a BNP Urda Maria, defunctul Rondolean Victor, reprezentat la încheierea contractului de intervenientul Gălățean-Crin Iosif, în calitate de mandatar, a vândut părâtei S.C Horber S.R.L., masa lemnoasă pe picior situată pe parcelele din U.P. VIII u.a. 93 A, ua. 93 B, ua. 90 A și ua. 91 A, în suprafață totală de 108,5 ha.

Este evident faptul că în temeiul acestui contract părata nu a dobândit dreptul de proprietate asupra fondului forestier identificat prin unitățile de amenajament mai sus menționate, ci numai masa lemnoasă pe picior existentă în aceste parcele.

Însă lipsa calității de proprietar al fondul forestier nu constituie un motiv de nulitate absolută a contractului în discuție.

Contractul de servicii silvice nu se confundă cu contractul de administrare, ci sunt două contracte distincte, astfel cum rezultă din prevederile art. 3 și 4 din Anexa nr. 1 la H.G nr. 483/2006 precum și din prevederile O.U.G nr. 139/2005 privind administrarea pădurilor din România.

Potrivit art. 2 alin. 1 lit. a din ordonanță, administrarea pădurilor este definită ca fiind totalitatea activităților cu caracter tehnic, economic și juridic desfășurate de ocoalele silvice în scopul asigurării gestionării durabile a pădurilor, iar potrivit art. 2 alin. 1 lit. e, serviciile silvice reprezintă totalitatea activităților cu caracter tehnic ce se execută de ocolul silvic în scopul aplicării regimului silvic, cu precizarea că serviciile silvice sunt o componentă a administrării pădurilor.

Potrivit art. 3 din Regulamentul aprobat prin H.G nr. 954/2002, contractul de administrare, în sensul prezentului regulament, este contractul prin care una dintre părți - proprietarul - transmite celeilalte părți - administratorul - fondul forestier pe care îl are în proprietate, în vederea gospodăririi acestuia, cu respectarea regimului silvic, pe o durată determinată, în schimbul unui preț stabilit de părți.

Or, prin contractul de asigurare a serviciilor silvice nr. 1751/29.06.2007, pârâta S.C Horber S.R.L. nu a transmis Direcției Silvice Maramureș prin O.S Borșa, fondul forestier cu datele de amenajament menționate mai sus, în vederea gospodăririi acestuia ci dimpotrivă, obiectul contractului l-a constituit asigurarea serviciilor silvice prevăzute în art. 1 din contract, printre care și asigurarea pazei, punerea în valoare a masei lemnoase și întocmirea documentației necesare.

Trebuie subliniat faptul că prin contractul de vânzare cumpărare mobilă încheiat cu defunctul Rondolean Victor, pârâta S.C Horber S.R.L. a dobândit dreptul de proprietate asupra masei lemnoase pe picior din parcelele u.a. 93 A, ua. 93 B, ua. 90 A și ua. 91 A dar și dreptul de a exploata întreaga masă lemnoasă cu obligația ca, după finalizarea lucrărilor de exploatare, să predea terenul proprietarului, curățat de vegetație forestieră.

În aceste condiții, calitatea de proprietar al masei lemnoase pe picior era suficientă pentru a conferi pârâtei S.C Horber S.R.L. posibilitatea de a încheia contractul de asigurare a serviciilor silvice, aceasta justificând și interesul de a încheia acest contract, raportat la natura serviciilor silvice și drepturile dobândite de pârâtă prin contractul de vânzare cumpărare mobilă încheiat cu defunctul Rondolean Victor.

Nu subzistă nici motivul de nulitate absolută referitor la nerespectarea cerinței încheierii contractului în formă autentică, deoarece o atare condiție este prevăzută de art. 3 alin. 2 din H.G nr. 954/2002 doar în ceea ce privește contractul de administrare. În schimb, nicio dispoziție legală în vigoare la data încheierii contractului de asigurare a serviciilor silvice nu impunea forma autentică, ca o condiție de validitate a contractului.

Prin cererea adițională depusă la termenul de judecată din 13.05.2016 reclamantele au solicitat prin primul petit al cererii, rezoluțiunea contractului de vânzare – cumpărare mobilă nr. 580/2.04.2007 încheiat între defunctul Rondolean Victor și pârâta S.C Horber S.R.L.

Prin încheierea pronunțată în data de 4.02.2019 (f. 149, vol. III) instanța a admis excepția prescripției dreptului material la acțiune privind rezoluțiunea contractului de vânzare cumpărare, invocată de pârâtele Garda Forestieră Cluj și S.C Horber S.R.L.

În consecință, instanța a respins ca prescrisă acțiunea în rezoluțiunea contractului de vânzare cumpărare autenticat sub nr. 580/2.04.2007.

În ceea ce privește al doilea petit al cererii adiționale depusă la data de 13.05.2016, instanța reține că acesta a fost precizat ulterior, inclusiv prin notele scrise depuse la data de 30.01.2020 (f. 99 vol. IV) reclamantele și intervenientul principal Gălățean Crin Iosif solicitând obligarea pârâtelor la predarea suprafeței de fond forestier de 146 ha situat în UP VII Țibău , Ua 90A, 91A, 93A și 93B prin întocmirea unui proces verbal de predare-primire ca urmare a unui control de fond.

De asemenea au solicitat ca această obligație să fie executată direct către intervenientul principal, obiectul cererii suprapunându-se așadar cu obiectul cererii de intervenție principală.

Pornind de la premisa că prin contractul de administrare nr. 158/26.01.2007 fondul forestier în suprafață de 822,76 ha, proprietate privată a defunctului, identificat potrivit amenajamentului silvic al O.S Borșa, în U.P. VIII u.a 1A – 24C și 90A-93 D, a fost preluat în administrarea O.S Borșa, trebuie precizat faptul că acest ocol silvic a fost desființat prin Decizia nr. 210547/9.09.2013 emisă de Ministerul mediului și Schimbărilor Climatice – Comisia pentru autorizarea funcționării

ocoalelor silvice, decizie prin care s-a retras autorizația de funcționare nr. 420/27.08.2009 a Ocolului Silvic Borșa.

Propunerea de desființare a O.S. Borșa a fost aprobată prin Hotărârea nr. 4/22.02.2013 a Consiliului de administrație al Regiei naționale a Pădurilor Romsilva.

Unitățile de producție din cadrul O.S Borșa, inclusiv U.P. VIII Țibău au fost rearondate și preluate de către Ocolul Silvic Dragomirești (a se vedea procesul verbal din 8.07.2019 încheiat de Garda Forestieră Cluj f.139, vol. IV).

Pe parcursul judecătii, prin Hotărârea nr. 22/26.08.2020 a Consiliului de Administrație al Regiei naționale a Pădurilor – Romsilva s-a aprobat reînființarea O.S Borșa în cadrul Direcției Silvice Maramureș, în vederea punerii în executare a Sentinței civile nr. 16/21.01.2019 pronunțată de Curtea de Apel Cluj (f. 17 vol. V).

Revenind la contractul de administrare nr. 158/26.01.2007, instanța a reținut că a constituit obiectul acestui contract suprafață de 822,76 ha, proprietate privată a defunctului Rondolean Victor identificată potrivit amenajamentului silvic al O.S Borșa, în U.P. VIII u.a 1A – 24C și 90A-93 D.

Din această suprafață, prin procesul verbal de predare definitivă a cantonului silvic 2 încheiat la data de 4.06.2008, între O.S Borșa și O.S Silva Borșa S.R.L., o suprafață de 676,66 ha cuprinsă în U.P. VIII u.a 1-24C% a trecut în administrarea O.S Silva Borșa S.R.L. (f. 184 vol. IV).

Prin notele scrise depuse la termenul de judecată din data de 24.06.2019 și prin răspunsul la interogatoriul propus de reclamante (f. 191 vol. III, f. 4 vol. IV) pârâta Direcția Silvică Maramureș a susținut că întreaga suprafață de fond forestier de 822,76 ha care a făcut obiectul contractului de administrare 158/26.01.2007 a ieșit din administrarea O.S Borșa și a trecut în administrarea unei alte structuri silvice autorizate, referindu-se la O.S Silva Borșa S.R.L.

Susținerile pârâtei sunt contrazise de procesul verbal de predare-primire definitivă mai sus menționat, din care rezultă că a fost predată în administrarea O.S Silva Borșa S.R.L. numai suprafața de 676,66 ha.

Într-adevăr, potrivit Hotărârii Adunării generale a Asociației Silva Borșa din 2007, Rondolean Victor s-a înscris în asociație, ca membru fondator, cu toată suprafața de 822,76 ha, iar potrivit centralizatorul suprafețelor de fond forestier ce se vor prelua în administrare de către O.S Silva Borșa S.R.L., acest ocol silvic urma să preia în administrare și suprafața de 822,76 ha cuprinsă în U.P. VIII ua. 1A – 24C și 90A – 93 D.

Din analiza Avizului pentru reautorizarea Ocolului Silvic Silva Borșa nr. 10/11.03.2009, rezultă că în Cap. V *Aronizarea și balanța suprafețelor aparținătoare Asociației Silva Borșa*, este menționată suprafața de 822,76 ha având amplasamentul în U.P. VIII ua. 1A – 24C și 90A – 93 H, proprietar Rondolean Victor, care a provenit de la fostul Ocol Silvic Borșa și care este cuprinsă în arondarea Cantonului Silvic Țibău, gestionat de pădurarul Ștețco Dumitru.

Însă potrivit procesul verbal de predare definitivă a cantonului silvic 2 întocmit la data de 4.06.2008, suprafața de 146,ha din totalul de 822,76 ha proprietatea defunctului Rondolean Victor, nu a fost predată Ocolului Silvic Silva Borșa S.R.L.

Dincolo de faptul că în prezenta cauză pârâta nu a dovedit că suprafața de 146 ha a trecut în administrarea unei alte structuri silvice, prin prezentarea unui proces verbal de predare – primire și a procesului verbal încheiat în urma unui controlul de fond, susținerile pârâtei sunt infirmate și de constatările Direcției Corp Control, Integritate și Anticorupție din cadrul Ministerului Mediului Apelor și Pădurilor.

Astfel în adresa nr. 778/24.06.2021 emisă de Direcția Corp Control, Integritate și Anticorupție din cadrul Ministerului Mediului Apelor și Pădurilor, comunicată intervenientului Crin Gălățean Iosif, ca răspuns la petițiile adresate de acesta, se arată că potrivit documentelor puse la dispoziția echipei de control, Ocolul Silvic Dragomirești, în calitate de succesor legal al O.S Borșa are obligația de a efectua controlul de fond și de a preda suprafața de 146 ha proprietarului Gălățean Crin Iosif pentru că de la data încetării valabilității contractului de administrare, 31.12.2007 (cu referire la contractul de administrare nr. 158/26.01.2007) și până la data prezentului raport, nu au fost întocmite documente care să justifice predarea suprafeței de 146 ha către altă structură silvică autorizată indicată de proprietar (f. 154 vol. V).

Prin răspunsul la interogatoriu depus de O.S Dragomirești la termenul din 25.11.2019 (f. 75 vol. IV), pârâtul a învederat că nu este în măsură să procedeze la predarea către proprietar a

suprafeței de fond forestier ce face obiectul contractului de administrare nr. 158/2007, deoarece la rândul său proprietarul nu a procedat la predarea suprafeței de fond forestier către pădurarul titular de canton silvic, conform art. 3 din contractul de administrare.

În același sens au fost și apărările pârâtei Direcția Silvică Maramureș din cuprinsul notelor scrise depuse pentru termenul de judecată din data de 25.11.2019 (f. 8 vol. IV). S-a arătat că în cuprinsul contractului de administrare nr. 158/2007 nu este indicat numărul de înregistrare al procesului verbal de predare primire și nici numărul actului cu rezultatul inspecției de fond, ceea ce conduce la concluzia că acest contract a fost încheiat fără să se execute inspecția de fond și fără să se încheie un proces verbal de predare primire a suprafeței de la proprietar la pădurarul gestionar de canton.

Într-adevăr, în contractul de administrare nu sunt identificate aceste acte cu număr de înregistrare și dată și de altfel nici nu au fost depuse la dosarul cauzei, sens în care instanța reține că preluarea fondului forestier în administrarea O.S Borșa în baza contractului nr. 158/26.01.2007 nu a fost precedată de încheierea unui proces verbal de predare și nici de efectuarea unui control de fond.

Însă aceasta nu înseamnă că pârătele sunt exonerate de la îndeplinirea obligației de predare a fondului forestier către proprietar, sens în care apărările pârătelor nu justifică respingerea cererii adiționale și a cererii de intervenție ca nefondate.

Trebuie remarcat faptul că situația expusă de pârâta Direcția Silvică Maramureș se referă la întreaga suprafață de 822,76 ha care a făcut obiectul contractului de administrare nr. 158/26.01.2007 și nu doar la suprafața de 146 ha ce face obiectul cererii adiționale. Or, suprafața de 676,66 ha cuprinsă în U.P. VIII u.a 1-24C %, a fost predată Ocolului Silvic Silva Borșa S.R.L. de către O.S Borșa, fiind efectuat și un control de fond pentru această suprafață, chiar dacă la momentul încheierii contractului de administrare nr. 158/26.01.2007 nu s-a încheiat un proces verbal de predare primire între defunctul Rondolean Victor și O.S. Borșa și un control de fond.

Pe de altă parte este cert că suprafața de 146 ha în discuție a făcut obiectul contractului nr. 158/26.01.2007 și prin urmare s-a aflat în administrarea O.S Borșa, chiar dacă nu a fost întocmit un proces verbal de predare primire iar împrejurarea că aceste acte nu s-au întocmit nu este imputabilă proprietarului. Dimpotrivă, așa cum rezultă din prevederile art. 8 din H.G nr. 997/1999, obligația preluării patrimoniului forestier care constituie cantonul silvic în baza unui proces verbal de predare-preluare, revine pădurarului.

În ceea ce o privește pe pârâta S.C Horber S.R.L. aceasta este ținută de îndeplinirea obligației de predare a terenului aferent fondului forestier în suprafață de 146 ha, în temeiul contractului de vânzare –cumpărare mobilă încheiat cu defunctul Rondolean Victor. În contract s-a prevăzut faptul că după finalizarea lucrărilor de exploatare, cumpărătoare se obligă să predea terenul proprietarului, curățat de vegetație forestieră, conform normelor silvice în vigoare.

Ținând seama de faptul că reclamantele nu mai sunt titularele dreptului de proprietate asupra terenului de pe care antecesorul acestora a înstrăinat masa lemnoasă pe picior, pârâtei S.C Horber S.R.L iar pe de altă parte acestora le incumbă obligația de predare a imobilului către intervenient, urmează ca pârâta să procedeze la predarea terenului direct intervenientului Gălățean Crin Iosif.

Pentru aceste considerente, instanța a admis cererea adițională precum și cererea de intervenție principală și a obligat pârătele Direcția Silvică Maramureș, Ocolul Silvic Borșa, Ocolul Silvic Dragomirești și S.C. Horber S.R.L să procedeze la predarea în favoarea intervenientului Gălățean Crin Iosif, a suprafeței de fond forestier de 146 ha situat în UP VIII Țibău, Ua. 90A, 91 A, 93A și 93 B, prin întocmirea unui proces verbal de predare primire a suprafeței de fond forestier, ca urmare a efectuării unui control de fond.

În ceea ce privește cheltuielile de judecată solicitate de reclamante, instanța a făcut aplicarea art. 453 alin.2 C.proc.civ., ținând seama de faptul că acțiunea promovată de reclamante a fost admisă în parte.

Reclamantele au solicitat obligarea pârătelor la plata cheltuielilor de judecată în cuantum de 11.630,39 lei, reprezentând onorariu de avocat (9760 lei) și cheltuieli de transport (1870,39 lei), potrivit înscrisurilor depuse la filele 162-186 vol. VI.

Onorariul avocațial a fost achitat de reclamanta Rondolean Maria. Având în vedere că petitele privind constatarea nulității absolute a contractelor de administrare și de prestare a serviciilor silvice precum și rezoluțiunea contractului de vânzare nr. 580/2.04.2007, au fost

respinse, fiind admis doar capătul de cerere privind obligația de predare, instanța a apreciat că reclamantele sunt îndreptățite să pretindă părâtelor doar 1/3 din totalul cheltuielilor de judecată.

În consecință, instanța a obligat părțile Direcția Silvică Maramureș și S.C Horber S.R.L. să plătească reclamantei Rondolean Maria cheltuieli de judecată în cuantum de 3877 lei, reprezentând onorariu de avocat și cheltuieli de transport,

Împotriva acestei sentințe a declarat apel Direcția Silvică Maramureș, solicitând admiterea căii de atac, iar, după rejudecarea fondului, să fie dispusă schimbarea în parte a hotărârii atacate, în sensul respingerii obligației dispuse în sarcina apelantei, de a proceda la predarea, în favoarea intervenientului Gălățean Crin Iosif, a suprafeței de fond forestier de 146 ha situat în U.P. VII Țibău, u.a. 90A, 91A, 93A și 93B, prin întocmirea unui proces-verbal de predare-primire a suprafeței de fond forestier, ca urmare a efectuării unui control de fond, respectiv a cheltuielilor de judecată în cuantum de 3.877 lei, reprezentând onorariu avocat și cheltuieli de transport.

În motivarea căii de atac, apelanta susține că suprafața de 146,10 ha teren forestier nu este în paza sau administrarea vreunui ocol din cadrul Direcției Silvice Maramureș, suprafața fiind în administrarea Ocolului Silvic Silva Borșa, înființată de Asociația Silva Borsă, astfel că apelanta se află în imposibilitatea de a proceda la predarea în favoarea intervenientului Gălățean Crin Iosif a suprafeței de fond forestier în litigiu.

Totodată, apelanta învederează că prin efectul contractului de vânzare-cumpărare mobilă încheiat cu defunctul Rondolean Victor, în cadrul căruia intervenientul a participat în calitate de mandatar al acestuia din urmă, părâta Horber S.R.L. a dobândit dreptul de proprietate asupra masei lemnoase pe picior din parcelele u.a. 93A, 93B, 90A și 91A, dar și dreptul de a exploata întreaga masă lemnoasă, obligându-se să predea terenul proprietarului, curățat de vegetație forestieră, după finalizarea lucrărilor de exploatare. Apelanta nu cunoaște situația acestei suprafețe ulterior exploatării masei lemnoase, respectiv dacă suprafața a fost predată proprietarului, potrivit obligației asumate la nivel convențional.

Potrivit apelantei, dacă într-adevăr nu există un înscris care să facă dovada faptului că, cu ocazia împlinirii termenului la data de 31.12.2007 a contractului de administrare nr. 158/26.01.2007, întreaga suprafața de 822,76 ha, incluzând și suprafața de 146 ha, a ieșit din administrarea apelantei, atunci se solicita considerarea documentației care a stat la baza autorizării Ocolului Silvic Silva Borșa, conform Hotărârii Adunării Generale a Asociației Silva Borșa din anul 2007, din care reiese faptul că proprietarul, numitul Rondolean Victor, reprezentat prin mandatarul Gălățean Crin Iosif, a intrat în asociație cu suprafața de 822,76 ha, conform Titlului de proprietate nr. 20002/01.11.2006, ca membru fondator, în vederea înființării unei structuri silvice autorizate cu scopul de a administra fondul forestier, proprietatea membrilor fondatori.

Astfel, pentru obținerea avizelor și autorizațiilor în vederea funcționării Ocolului Silvic Silva Borșa, a fost întocmită și depusă arondarea cantoanelor silvice ce intrau în componența Ocolului Silvic Silva Borșa, arondare în care a fost inclusă și suprafața de 822,76 ha, proprietatea lui Rondolean Victor, în calitate de membru fondator al Asociației Silva Borșa. Din cuprinsul „Memoriului privind autorizarea Ocolului Silvic Silva Borșa S.R.L. conform O.M. nr. 696/2008, reiese că Rondolean Victor deține în proprietate 822,76 ha, care provine de la Ocolul Silvic Borșa (cu referire la fostul Ocol Silvic Borșa).

Din analiza Avizului pentru reautorizare a Ocolului Silvic Silva Borșa nr. 10/11.03.2009, referitor la îndeplinirea condițiilor privind terenurile forestiere deținute, asigurarea resurselor financiare și logistice, arondarea și balanța suprafețelor aparținătoare Asociației Silva Borșa, se desprinde faptul că la capitolul II este consemnat ca proprietar numitul Rondolean Victor pentru fondul forestier menționat în Titlul de proprietate nr. 20002/01.11.2006, în suprafață de 822,76 ha, de pe suprafața U.A.T. a județului Maramureș, în timp ce la capitolul IV este consemnat faptul că, „*pentru întreaga suprafață de teren cu vegetație forestieră de 7.495,51 ha din Asociația Silva Borșa există amenajamente silvice în vigoare (...)*”. Totodată, la capitolul V este menționată suprafața de 822,76 ha aparținând lui Rondolean Victor, care a provenit de la fostul Ocol Silvic Borșa și care este cuprinsă în arondarea Cantonului Silvic Țibău, gestionat de pădurarul Ștețco Dumitru.

Prin urmare, apelanta apreciază ca din analiza acestor documente reiese faptul că suprafața de 146 ha teren forestier nu este în paza sau administrarea vreunui ocol din cadrul Direcției Silvice

Maramureș, ci în administrarea Ocolului Silvic Silva Borșa. De asemenea, apelanta precizează faptul că proprietarul Rondolean Victor a întocmit, în anul 2008, amenajament silvic inclusiv pentru suprafața de 146 ha teren forestier în litigiu, iar în anul 2009 a fost reautorizat Ocolul Silvic Silva Borșa, având cuprinsă în arondare și suprafața de 822,76 ha înscrisă în Titlul de proprietate nr. 20002/01.11.2006.

Apelanta învederează faptul că toată documentația care confirmă efectuarea lucrărilor de teren pentru întocmirea amenajamentului silvic pentru suprafața de 822,76 ha a fost semnată și însoțită de reprezentanții Ocolului Silvic Silva Borșa, în calitate de administrator al suprafeței. În consecință, apelanta nu poate fi obligată să predea o suprafață care a ieșit din administrarea sa și a trecut în administrarea unei alte structuri silvice autorizate, în persoana Ocolului Silvic Silva Borșa.

Pentru aceste motive, solicită admiterea căii de atac, astfel cum a fost formulată.

Împotriva aceleiași sentințe a declarat apel Horber S.R.L., solicitând admiterea căii de atac și, pe cale de consecință, schimbarea în parte a hotărârii atacate, în sensul respingerii obligației stabilite în sarcina apelantei, de a proceda la predarea, în favoarea intervenientului Gălățean Crin Iosif, a suprafeței de fond forestier de 146 ha situat în U.P. VII Țibău, u.a. 90A, 91A, 93A și 93B, prin întocmirea unui proces-verbal de predare-primire a suprafeței de fond forestier, ca urmare a efectuării unui control de fond și a petiului de obligare a apelantei la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea căii de atac, apelanta precizează că instanța de fond a statuat în mod corect faptul că suprafața de 146 ha a făcut obiectul contractului nr. 158/26.01.2007 și prin urmare s-a aflat în administrarea Ocolului Silvic Borșa, chiar dacă nu a fost întocmit un proces-verbal de predare-primire. Cu toate acestea, împrejurarea că aceste acte nu au fost elaborate nu este imputabilă societății Horber S.R.L., întrucât, așa cum rezultă din prevederile art. 8 din H.G. nr. 997/1999, obligația preluării patrimoniului forestier care constituie cantonul silvic în baza unui proces-verbal de predare-primire revine pădurarului.

Totodată, apelanta a predat Ocolului Silvic Borșa întreaga suprafață exploatată, această din urmă structură având putere de decizie asupra masei lemnoase care se exploata și locația acesteia, fiind întocmite A.P.V.-urile corespunzătoare, fiind exercitat și controlul de către reprezentanții ocolului și efectuată reprimirea suprafețelor. Întrucât actele de punere în valoare (A.P.V.) reprezintă documentele tehnico-economice care atestă proveniența materialelor lemnoase rezultate din exploatare și se înregistrează în registrul A.P.V. de către ocolul silvic care a efectuat punerea în valoare, apelanta este în imposibilitate de a proceda din nou la predarea în favoarea intervenientului a suprafeței de fond forestier de 146 ha în litigiu.

În continuare, societatea apelantă se raliază integral susținerilor din memoriul de apel al Direcției Silvice Maramureș, privitoare la faptul că suprafața de 822,76 ha teren forestier din Titlul de proprietate nr. 20002/01.11.2006, aparținând proprietarului Rondolean Victor, se află în administrarea Ocolului Silvic Silva Borșa. Pe cale de consecință, inclusiv suprafața de 146,10 ha teren forestier (din componența suprafeței totale de 822,76 ha din Titlul de proprietate nr. 20002/01.11.2006) se află deja în paza și administrarea structurii silvice antemenționate, motiv pentru care apelanta nu poate proceda la predarea acestei suprafețe.

Pentru aceste motive, solicită admiterea căii de atac, astfel cum a fost formulată.

Împotriva aceleiași sentințe au declarat apel și Rondolean Maria și Rondolean Maria Victoria, solicitând admiterea căii de atac și schimbarea în parte a hotărârii atacate în sensul respingerii excepției lipsei calității procesuale pasive a Gărzii Forestiere Cluj și admiterii în întregime a cererii de chemare în judecată precizată.

În motivarea căii de atac, cu titlu preliminar, apelantele învederează că au înțeles să critice exclusiv soluțiile pronunțate asupra excepției lipsei calității procesuale pasive a Gărzii Forestiere Cluj, respectiv asupra cererii de constatare a nulității absolute a contractului de administrare nr. 158/26.01.2007, încheiat între Direcția Silvică Baia Mare și Rondolean Victor, respectiv a art. 4, cap. III din contract, potrivit căruia, „*prezentul contract intră în vigoare la data semnării sale de către părți, respectiv 29.01.2007 și este valabil până la data de 31.12.2007*” și asupra cererii de constatare a nulității absolute a contractului de asigurare a serviciilor silvice pentru păduri proprietate privată, persoane fizice nr. 1751/29.06.2007 și a actului adițional la acesta.

Referitor la legitimarea procesuală a Gărzii Forestiere Cluj, apelantele precizează că temeiul juridic care justifică această calitate constă în prevederile art. 6 din Regulamentul adoptat prin H.G.

nr. 954/2002, potrivit căror contractul a cărui nulitate se solicită trebuia înregistrat la această instituție, acesta fiind unul din motivele de nulitate invocate, iar contractul de administrare se impunea a fi verificat sub aspectul conformității cu normele silvice.

Prin urmare, atribuțiile Gărzii Forestiere, exercitate prin vizarea și înregistrarea contractului și constatarea legalității sale, deși acesta contravenea normelor imperative materiale, cât și faptul că a fost exclusă cu totul din procedura de verificare a legalității contractului de asigurare a serviciilor silvice, justifică calitatea sa procesuală pasivă. Astfel, apelantele consideră că în cazul constatării nelegalității acestor acte se poate atrage inclusiv răspunderea pârâtei pentru modul în care și-a exercitat sau a omis să-și exercite atribuțiile în cazul de față. Pentru aceste motive, apelantele solicită modificarea soluției cu privire la excepția lipsei calității procesuale pasive a Gărzii Forestiere Cluj, în sensul respingerii ei.

Referitor la aplicarea greșită de către tribunal a prevederilor art. 17 din O.G. nr. 96/1998, art. 18 Cod Silvic, art. 2 și 3 alin. (4) din H.G. nr. 954/2002, raportat la regulile din materia nulității absolute în Vechiul Cod civil, în ceea ce privește contractul de administrare nr. 158/26.01.2007, apelantele amintesc următoarele.

Anterior reconstituirii dreptului de proprietate în beneficiul domnului Rondolean, fondul forestier era administrat în mod direct de către Regia Națională a Pădurilor Romsilva, astfel încât schimbarea titularului dreptului de proprietate a atras consecința obligativității asigurării administrării fondului forestier potrivit reglementărilor silvice aplicabile, conținutul contractului de administrare neavând caracter negociabil.

În continuare, apelantele consideră că prima instanță a restrâns în mod nejustificat sfera de aplicabilitate a nulităților absolute, raportat la prevederile art. 948 Cod civil, respectiv la condițiile de validitate a contractelor. Astfel, sub imperiul Vechiului Cod civil nu existau prevederi exprese care să reglementeze nulitățile absolute, relative, precum și cele exprese sau virtuale. Astfel, din orientările doctrinare de sub vechea reglementare rezultă, pe de o parte, că ori de câte ori se identifică o normă care ocrotește un interes general, încălcarea ei atrage sancțiunea nulității absolute, iar această sancțiune poate fi incidentă când ea este prevăzută expres sau când pentru atingerea scopului normei se deduce necesitatea aplicării acestei sancțiuni (cazul nulității virtuale).

O astfel de nulitate este incidentă și în cazul de față, deoarece, cu toate că reglementările speciale nu statuează expres sancțiunea nulității absolute în cazul încălcării normelor imperative referitoare la durata minimă a contractelor de administrare, această sancțiune este necesar a fi aplicată pentru a atinge scopul dispoziției legale: aceea de a nu lăsa pădurea fără pază pentru o perioadă care scapă sau poate scăpa controlului organelor silvice.

Prin urmare, raportat la art. 2 din H.G. nr. 954/2002, apelantele consideră că intră în discuție o dublă limitare a libertății contractuale. Mai exact, legea impune a) obligația proprietarului fondului forestier de a încheia contractul de administrare și b) durata minimă de eficacitate a contractului de administrare. Astfel, este incidentă ipoteza în care normele legale stabilesc conținutul contractului. Consecința este aceea că o eventuală clauză contrară prevederii legale referitoare la durata minimă a contractului va fi lipsită de valabilitate.

Așadar, obligativitatea legală a încheierii contractului pe o perioadă de 10 ani echivalent al perioadei de valabilitate a amenajamentului silvic este cuprinsă în prevederile art. 17 din O.G. nr. 96/1998, art. 18 Cod Silvic, respectiv art. 2 și 3 alin. (4) din H.G. nr. 954/2002. Or, amenajamentul silvic în vigoare la data încheierii contractului de administrare a avut o valabilitate de 10 ani și a fost încheiat în anul 2000. Perioada contractuală ar fi trebuit să coincidă cu perioada de valabilitate rămasă din acest amenajament, deci cel puțin până în anul 2010, aspect corect reținut și de către tribunal.

În consecință, nesocotirea acestor prevederi, raportat la natura lor și interesul național pe care îl ocrotesc, astfel cum confirmă inclusiv Curtea Constituțională prin Decizia nr. 492/2013, atrage după sine nulitatea absolută a clauzei referitoare la termenul de eficacitate a contractului de administrare.

Referitor la contractul de asigurare a serviciilor silvice nr. 1751/29.06.2007, apelantele apreciază că instanța de fond a omis faptul că, la nivelul convenției, pârâta Horber S.R.L. a fost indicată ca proprietar al fondului forestier, deși aceasta nu deținea dreptul de proprietate asupra terenului. Ca atare, cu toate că face trimitere la proprietarul real al fondului forestier de la momentul

respectiv, domnul Rondolean Victor, respectiv la titlul de proprietate emis în favoarea acestuia și la contractul de vânzare mobilă prin care Horber ar fi dobândit dreptul de proprietate asupra masei lemnoase exploatabile, contractul atribuie societății pârâte calitatea de proprietar al fondului forestier.

Apelantele susțin că acest contract a reprezentat, de la încheierea lui, paravanul și temeiul aparent în baza căruia a avut loc defrișarea industrială a masei lemnoase existente pe fondul forestier în litigiu. Astfel, pe parcursul derulării prezentei cauze, atât Direcția Silvică Maramureș, cât și Ocolul Silvic Borșa/Dragomirești și-au modificat poziția diametral în privința contractului însuși în baza căruia au emis autorizații de exploatare în beneficiul Horber S.R.L. și prin care s-a permis îndepărtarea totală a masei lemnoase. Cu titlu exemplificativ, prin răspunsurile la interogatoriul luat Direcției Silvice Maramureș se poate deduce că pârâta încearcă să se dezică de contract, susținând că un astfel de contract se poate încheia doar cu proprietarul fondului forestier, calitate pe care societatea pârâtă nu o deține.

Astfel, în mod preliminar, apelantele consideră că, dincolo de motivele de nelegalitate care afectează acest contract și care se verifică prin prisma prevederilor legale incidente, este important de observat și modalitatea în care părțile, responsabile de încheierea convenției și utilizarea acesteia pe parcursul mai multor ani, încearcă să se degreveză de orice responsabilitate în legătură cu aceasta din urmă. Subliniază că prima instanță nu a întreprins nicio analiză asupra acestor aspecte.

În acest sens, apelantele susțin că tribunalul a ignorat elementele neclare cuprinse în contract (indicarea societății pârâte ca și proprietar al fondului forestier), precum și conținutul obligațiilor asumate de structurile silvice în contractul de administrare încheiat cu antecesorul apelantelor, aspecte care presupuneau aplicarea regulilor de interpretare a contractului pentru decelarea finalității și scopului real al acestuia.

Prin urmare, apelantele invocă, ca prim motiv de nulitate absolută a contractului, lipsa calității de proprietar a Horber S.R.L., întrucât prima instanță a nesocotit prevederile legale din materia domeniului silvic care nu fac nici o distincție, dimpotrivă, tratează în mod similar contractele de administrare cu contractele de asigurări a serviciilor silvice sub aspectul calității persoanei îndreptățite să le încheie.

Chiar și în ipoteza în care instanța de apel va considera că ne aflăm în prezența unui contract de asigurări a serviciilor silvice, prevederile art. 3 alin. (1) din O.U.G. nr. 139/2005, respectiv art. 1 și articolul 3 din H.G. nr. 483/2006 confirmă că la încheierea acestor contracte este necesară calitatea de proprietar a fondului forestier. Astfel, proprietarului i se impune încheierea, cel puțin, a contractelor de asigurare a serviciilor silvice, singura chestiune lăsată la latitudinea acestuia fiind dacă acordă sau nu și dreptul de administrare ocolului silvic autorizat. Această limitare este în mod evident una de interes general și de ordine publică.

Prin urmare, chiar dacă sancțiunea e invocată de proprietar, norma imperativă încălcată nu e instituită pentru protejarea interesului său particular. Dovada acestei concluzii este faptul că elementul central al normei îl constituie îndeplinirea unei obligații legale în sarcina proprietarului. Și în cazul de față ne aflăm, deci, în prezența unei nulități virtuale, fiind încălcate prevederile art. 3 alin. (1) din O.U.G. nr. 139/2005, art. 1 și 3 din H.G. nr. 483/2006, art. 3 din H.G. nr. 954/2002, cât și prevederile art. 15 din O.G. nr. 96/1998, art. 70 din Legea nr. 26/1996, toate norme imperative de ordine publică.

Referitor la nerespectarea cerinței formei autentice în sens restrâns, apelantele se prevalează de prevederile art. 3 din H.G. nr. 954/2002, cât și de prevederile art. 17 alin. (2) din O.G. nr. 96/1998, în accepțiunea cărora încheierea contractului de administrare în formă autentică este o condiție de validitate sub sancțiunea nulității absolute. Or, instanța de fond a respins argumentele apelantelor fără a proceda la decelarea scopului și finalității reale a contractului examinat, demers care se impune a fi censurat de către instanța de control judiciar.

În continuare, cerința înregistrării contractului și asumarea de către Garda Forestieră nu a fost deloc analizată de tribunal. Astfel, prima instanță a nesocotit prevederile art. 6 din H.G. nr. 483/2006, din care rezultă că această formalitate este impusă în mod imperativ atât contractelor de administrare, cât și celor de asigurare de servicii silvice, tocmai pentru a putea fi verificată îndeplinirea obligațiilor care incumbă proprietarilor de fonduri forestiere. Nerespectarea acestei

cerințe atrage, de asemenea, nulitatea absolută a convenției, în considerarea interesului general ocrotit.

Nu în ultimul rând, lipsa semnăturilor organelor competente de a încheia contractul a fost și ea ignorată de tribunal. În concret, apelantele se referă la lipsa semnăturii Direcției Silvice Maramureș și lipsa semnăturii reprezentantului Gărzii Forestiere, vicii care atrag nulitatea absolută a convenției. Și această cerință este de ordin imperativ, indiferente dacă se discută despre un contract de administrare sau unul de servicii silvice.

În concluzie, pârâta Horber S.R.L. nu avea calitatea cerută de lege pentru a putea încheia un atare contract, nefiind proprietar al fondului forestier, convenția nerespectând nici exigențele de formalitate impuse de lege. În aceste condiții, Ocolul Silvic Borșa a încheiat, în mod ilicit, un contract cu privire la bunul altuia, aspect cunoscut de structura autorizată în condițiile în care au fost asumate obligații identice cu privire la același imobil prin contractul de administrare încheiat cu proprietarul de drept al fondului forestier.

Nu în ultimul rând, prin înscrisul intitulat „Completare a motivelor de apel” din 25.09.2023, apelantele au înțeles să atace și încheierea de ședință din data de 04.02.2019, solicitând schimbarea soluției de admitere a excepției prescripției dreptului material la acțiune al apelantelor în privința petitului de rezoluțiune a contractului de vânzare-cumpărare mobilă, autentificat sub nr. 580/02.04.2007, încheiat între antecesorul apelantelor și pârâta de rândul 3, cu consecința repunerii părților în situația anterioară și admiterea acestui capăt de cerere pe fond; cu cheltuieli de judecată pentru apel în ansamblul său.

Astfel, raportat la soluția de admitere a excepției prescripției prin încheierea atacată, apelantele consideră că prima instanță a restrâns în mod nejustificat reglementările generale cuprinse în art. 1368 Cod civil, stabilind că acest caracter real al acțiunii în rezoluțiune ar fi incident doar pentru recuperarea valorii prețului. Apelantele susține că unde legiuitorul nu distinge, nici instanța nu ar putea să o facă, astfel încât tribunalul ar fi trebuit să rețină caracterul real al acțiunii promovate, cu toate consecințele care decurg din acest fapt, respectiv aplicarea unui termen de prescripție de 30 de ani.

Cu toate acestea, în măsura în care și instanța de apel ar aprecia că acțiunea promovată are caracter personal, solicită a se avea în vedere prevederile art. 14 din Decretul nr. 167/1958, cu privire la suspendarea cursului prescripției. În condițiile în care prima instanță a admis petitul de predare a suprafeței de fond forestier, este clar că între părți nu a avut loc o desocotire cu privire la exploatarea fondului realizată de societatea pârâtă. Or, până la momentul predării acestei suprafețe în temeiul aceluiași contract actualului proprietar, prescripția nu putea să înceapă să curgă împotriva apelantelor.

Pentru toate aceste motive, apelantele solicită admiterea căii de atac, astfel cum a fost formulată.

Prin întâmpinarea depusă față de apelurile societății Horber S.R.L. și Direcției Silvice Maramureș, intimatele Rondolean Maria și Rondolean Maria Victoria au solicitat respingerea acestora și menținerea hotărârii primei instanțe sub aspectul criticilor aduse prin căile de atac, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea întâmpinării, intimatele precizează că, în privința apelantei Horber S.R.L., aceasta nu a predat suprafața de fond forestier în litigiu de 146 ha Direcției Silvice Maramureș, prin Ocolul Silvic Borșa, în urma exploatării pe care a realizat-o. Acest fapt a fost dedus din lipsa actelor de reprimire a parchetelor, care să fi fost încheiate de aceasta din urmă.

De asemenea, apelanta Direcția Silvică Maramureș, la rândul ei, a omis să reprimească parchetele de la operatorul economic, cât și să se descarce de gestiunea (cel puțin) *de facto* realizată pe aceste suprafețe în perioada ulterioară anului 2007, prin încheierea unui proces-verbal de predare-primire în urma efectuării unui control de fond față de proprietarul terenului.

Totodată, apelurile formulate nu conțin veritabile critici ale hotărârii instanței de fond, ci sunt reluări ale pozițiilor procesuale exprimate și în fața Tribunalului Maramureș. Astfel, în privința obligației de predare, după cum corect reține și prima instanță, aceasta nu reprezintă o cerere de recuperare a posesiei terenului ca urmare a pierderii unui atribut al dreptului de proprietate, ci de executare a unor obligații contractuale născute în temeiul legii din partea pârâtelor.

În componența sarcinii de degrevare de gestiune se regăsesc, aşadar, două obligații distincte: pe de o parte, obligația de predare de către Horber către Ocolul Silvic Borșa ulterior finalizării exploatarei, respectiv obligația corelativă de reprimire a fondului forestier post exploatare de către acesta din urmă; iar de pe de altă parte, obligația ocolului și a direcției silvice de a se descărca de gestiune față de proprietarul fondului forestier la finele contractului de administrare, pentru ca terenul să poată fi preluat de un alt ocol.

Astfel, obligația de predare în urma unui control de fond reprezintă o obligație de descărcare de gestiune de către ocolul silvic care a avut în administrare această suprafață de fond forestier. În urma descărcării de gestiune se constată starea pădurii pentru ca ocolul silvic care preia paza acesteia să poată lua la cunoștință de situația concretă a fondului forestier. Această modalitate este în concordanță cu principiul continuității pazei fondului forestier.

Nu pot fi primite susținerile apelantei Horber S.R.L. în sensul că aceasta nu ar mai putea să predea din nou aceeași suprafață, deoarece ar fi fost predată în prealabil reprezentanților Ocolului Silvic Borșa. Aceste afirmații ale apelantei sunt nu numai nedovedite, dar contrazise de toate înscrisurile existente la dosarul cauzei. Astfel, nu s-a făcut la nici un moment dovada că suprafețele pe care a avut loc exploatarea ar fi fost vreodată reprimite de către Ocolul Silvic Borșa. Acest aspect este confirmat de Raportul nr. 778/24.06.2021 al Direcției Corp Control, Integritate și Anticorupție, depus pentru termenul din data de 20.09.2021 în fața instanței de fond.

Apelanta Direcția Silvică Maramureș, pe de o parte, admite faptul că nu există proces-verbal de predare a suprafeței de 146 ha către o altă structură silvică autorizată, iar pe de altă, prin memoriul de apel susține că nu cunoaște situația acestei suprafețe ulterioare exploatarei masei lemnoase, potrivit contractului de vânzare-cumpărare nr. 720/02.04.2007.

Afirmațiile celor două apelante se exclude, aşadar, reciproc: nu se poate ca apelanta Horber să aibă convingerea că aceeași suprafață să fi fost reprimă de reprezentanții Direcției Silvice Maramureș și, în același timp, Direcția Silvică să nu știe nimic despre aceste suprafețe după încheierea contractului din aprilie 2007. Realitatea este că reprimirile nu s-au realizat, Direcția sprijinind exploatarea nelegală față de care încearcă să-și nege acum responsabilitatea instituită prin efectul dispozițiilor H.G. nr. 997/1999 și a Regulamentului pentru paza pădurilor, adoptat prin H.G. nr. 1076/2009.

Referitor la susținerea că suprafața de 146 ha se află în gestiunea Ocolului Silvic Silva Borșa, aceste susțineri au fost înlăturate în mod pertinent de către instanța de fond, în cuprinsul considerentelor de la paginile 36-38 din hotărârea apelată. Prin apelurile formulate nu se aduce nici un contraargument față de cele reținute de prima instanță, fiind doar reiterate afirmații contrazise de întreaga probațiune administrată la fondul cauzei.

Intimatele reamintesc că obligația de predare pentru suprafața de 676 ha s-a consemnat în cuprinsul Procesului-verbal de predare-primire nr. 2/04.06.2008, în timp ce un atare proces-verbal nu există pentru restul suprafeței de 146 ha, aspect confirmat de reprezentantul Direcției Silvice Maramureș la termenul de judecată din data de 24.06.2019 și reținut în încheierea de ședință de la acea dată, de unde rezultă că Ocolul Silvic Borșa (actualul Ocol Dragomirești) și Horber S.R.L. nu și-au îndeplinit obligațiile de predare, fapt confirmat de către tribunal.

Nefiind îndeplinită obligația de predare cu privire la suprafața de 146 ha, aceasta din urmă se află în continuare în responsabilitatea Direcției Silvice Maramureș (continuatoarea persoanei juridice Ocolul Silvic Borșa). Astfel, raportat inclusiv la statuările irevocabile din sentința civilă nr. 789/14.04.2019, pronunțată de Judecătoria Vișeu de Sus în dosarul nr. 2127/336/2018, rămasă definitivă prin respingerea apelului prin decizia civilă nr. 174/A/2020, pronunțată de Tribunalul Maramureș, cât și constatările din cuprinsul Raportului nr. 778/24.06.2021 al D.C.C.I.A., rezultă că apelantele nu și-au descărcat obligațiile prevăzute de cadrul normativ incident.

Pentru aceste motive, solicită respingerea apelurilor declarate, cu consecința menținerii hotărârii primei instanțe sub aspectul criticilor aduse prin căile de atac.

Prin întâmpinarea depusă față de apelul reclamantelor Rondolean Maria și Rondolean Maria Victoria, Garda Forestieră Cluj solicită respingerea căii de atac declarate, cu consecința menținerii hotărârii primei instanțe sub aspectul soluției de admitere a excepției lipsei calității procesuale pasive a intimei.

În motivarea întâmpinării, intimata susține că sentința apelată este temeinică și legală, deoarece lipsa calității procesuale pasive a sa decurge din lipsa calității de parte în raportul juridic de drept material, după cum în mod just a reținut și prima instanță. Astfel, consecința transpunerii principiului relativității actelor juridice în plan procesual este că, în cadrul unei acțiuni civile prin care se tinde la desființarea retroactivă a efectelor actului juridic, au calitate procesuală numai autorii actului juridic, respectiv titularii drepturilor și obligațiilor născute în baza aceluia act.

Or, raportat la obiectul cererii de chemare în judecată și, mai precis, la solicitările de constatare a nulității absolute a contractelor în litigiu, Garda Forestieră Cluj precizează că nu a participat în calitate de cocontractant ori ca titulară de drepturi și obligații în cadrul raporturilor juridice născute în temeiul acestor acte juridice, motiv pentru care nu deține calitate procesuală pasivă în prezenta cauză.

Mai mult, potrivit art. 6 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 954/2002, contractul de administrare trebuia înregistrat la inspectoratul teritorial de regim silvic și cinegetic. În speță, contractul nr. 158/26.01.2007 a fost înregistrat la I.T.R.S.V. Cluj-Napoca (actualmente Garda Forestieră Cluj), sub nr. 462/29.01.2007, însă acest fapt nu conferă intimitate calitatea de parte în acest contract. Cât despre contractul de servicii silvice nr. 1751/29.06.2007, acesta nu a fost înregistrat la I.T.R.S.V. Cluj-Napoca, deoarece nu a fost comunicat de către cei care aveau această obligație.

Pentru aceste motive, solicită respingerea apelului cu privire la schimbarea în parte a hotărârii atacate, în sensul respingerii excepției lipsei calității procesuale pasive a Gărzii Forestiere Cluj.

Analiza apelurilor declarate prin prisma motivelor invocate și a dispozițiilor legale incidente relevă următoarele:

Prin căile de atac devolutive declarate, apelantele Horber S.R.L. și Direcția Silvică Maramureș au criticat sentința de fond exclusiv sub aspectul soluției tribunalului de obligare a acestora la predarea, în favoarea intervenientului Gălățean Crin Iosif, a suprafeței de fond forestier de 146 ha, situat în U.P. VII Țibău, u.a. 90A, 91A, 93A și 93B, prin întocmirea unui proces-verbal de predare-primire a suprafeței de fond forestier, ca urmare a efectuării unui control de fond.

De asemenea, prin apelul declarat, reclamantele Rondolean Maria și Rondolean Maria Victoria au solicitat reformarea în parte a hotărârii primei instanțe sub aspectul soluției de admitere a excepției lipsei calității procesuale pasive a Gărzii Forestiere Cluj, respectiv de respingere a petitelor având ca obiect constatarea nulității absolute a Contractului de administrare nr. 158/26.01.2007 și a Contractului de asigurare a serviciilor silvice pentru păduri proprietate privată, persoane fizice nr. 1751/29.06.2007 și a actului adițional la acesta.

Cu titlu preliminar, referitor la starea de fapt relevantă pentru cercetarea apelurilor cu care a fost învestită, instanța de control judiciar reține aspectele esențiale pentru tranșarea prezentului demers judiciar.

Astfel, prin Titlul de proprietate nr. 20.002/01.11.2006 și Procesul-verbal de punere în posesie nr. 13876/25.09.2006, încheiat de Primăria Borșa, antecesorul apelantelor Rondolean Maria și Rondolean Maria Victoria, numitul Rondolean Victor a obținut reconstituirea dreptului de proprietate asupra unui fond forestier în suprafață de 822,76 ha, identificat potrivit amenajamentului silvic al Ocolului Silvic Borșa, întocmit în anul 2000, în U.P. VII u.a. 1A-24C și 90A-93D.

Ulterior, defunctul Rondolean Victor, prin mandatar Gălățean Crin Iosif, a încheiat Contractul de administrare nr. 158/26.01.2007 cu Ocolul Silvic Borșa, având ca obiect paza și administrarea terenului forestier situat în U.P. VII, U.A. 1A-24C și 90A-93D Țibău. Referitor la durata contractului de administrare, părțile au prevăzut în art. 4 din cap. III din contract faptul că, „*prezentul contract intră în vigoare la data semnării sale de către părți, respectiv 29.01.2007 și este valabil până la data de 31.12.2007*”, fiind prevăzută și posibilitatea prelungirii convenției prin acordul părților în baza unui act adițional (art. 5 din contract).

Totodată, în același an, antecesorul apelantelor, prin intervenientul mandatar, a încheiat Contractul de vânzare-cumpărare imobiliară, autentificat prin încheierea nr. 580/02.04.2007 a B.N.P. Urda Maria, cu societatea pârâtă Horber S.R.L., având ca obiect *masa lemnoasă pe picior de pe parcelele identificate în convenție*.

În acest context, la data de 29.06.2007, între Horber S.R.L. și Direcția Silvică Baia Mare – prin Ocolul Silvic Borșa, a fost încheiat un contract de asigurare a serviciilor silvice pentru păduri proprietate privată, prin care se transmitea Direcției silvice asigurarea și prestarea serviciilor publice pe o durată de 1 an și 6 luni, contractul fiind apoi prelungit prin act adițional până la data de 31.12.2009.

Prin cererea de chemare în judecată, apelantele-reclamante au solicitat să se constate nulitatea absolută parțială a Contractului de administrare nr. 158 din 26.01.2007, încheiat între Direcția Silvică Baia Mare și Rondolean Victor, respectiv a art. 4, cap. III din contract, urmărind să se constate nulitatea absolută a Contractului de asigurare a serviciilor silvice pentru păduri proprietate privată, persoane fizice nr. 1751/29.06.2007 și a actului adițional la contractul nr. 1751/29.06.2007.

Prin precizare de acțiune, reclamantele au solicitat primei instanțe și rezoluțiunea contractului de vânzare-cumpărare mobilă, autentificat sub nr. 580/02.04.2007, încheiat între defunctul Rondolean Victor și pârâta de rând 3, cu consecința repunerii părților în situația anterioară. De asemenea, s-a solicitat tribunalului obligarea pârâților de rând 1, 2 și 3 la predarea suprafeței de fond forestier de 146 ha, situat în U.P. VII Țibău, U.A. 90A, 91A, 93A și 93B, prin întocmirea unui proces-verbal de predare-primire a acestei suprafețe de fond forestier, ca urmare a efectuării unui control de fond.

Prin cererea de intervenție principală formulată de către intervenientul Gălățean Crin Iosif, admisă în principiu, s-a solicitat obligarea pârâților de rând 1, 2 și 3 la predarea suprafeței de fond forestier de 146 ha, situat în U.P. VII Țibău, U.A. 90A, 91A, 93A și 93B, prin întocmirea unui proces-verbal de predare-primire a acestei suprafețe de fond forestier, ca urmare a efectuării unui control de fond. Această cerere de intervenție principală în interes propriu s-a formulat ca urmare a dobândirii de către intervenient a calității de proprietar asupra terenului cu destinație forestieră care face obiectului litigiului.

Prin încheierea de ședință din data de 04.02.2019, prima instanță a admis excepția prescripției dreptului material la acțiunea în rezoluțiunea Contractului de vânzare-cumpărare mobilă, autentificat sub nr. 580/02.04.2007, invocată prin întâmpinarea depusă la data de 29.08.2016 și însușită ulterior de pârâta Horber S.R.L.

Prin sentința civilă nr. 885/26.07.2022, pronunțată de către Tribunalul Maramureș în prezentul dosar, s-a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a Gărzii Forestiere Cluj; s-a respins excepția lipsei calității procesuale active a reclamantelor și excepția lipsei de interes a acestora din urmă; s-a respins excepția lipsei de interes a intervenientului principal Gălățean Crin Iosif; fiind admisă în parte cererea adițională precizată, formulată de reclamantele-apelante, și cererea de intervenție principală formulată de intervenientul Gălățean Crin Iosif.

În consecință, au fost obligate pârâtele Direcția Silvică Maramureș, Ocolul Silvic Borșa, Ocolul Silvic Dragomirești și Horber S.R.L. să procedeze la predarea în favoarea intervenientului Gălățean Crin Iosif, a suprafeței de fond forestier de 146 ha, situat în U.P. VII Țibău, U.A. 90A, 91A, 93A și 93 B, prin întocmirea unui proces verbal de predare primire a suprafeței de fond forestier, ca urmare a efectuării unui control de fond.

Totodată, s-a respins ca prescripție acțiunea în rezoluțiunea Contractului de vânzare-cumpărare, autentificat sub nr. 580/02.04.2007, formulată de reclamantele-apelante în contradictoriu cu pârâta-intimată Horber S.R.L., fiind respinse, de asemenea, ca neîntemeiate, petitele din cererea introductivă având ca obiect constatarea nulității absolute a contractelor supuse cenzurii instanței.

Raportat la cele reținute *supra*, soluțiile tribunalului, atacate prin apelurile formulate în cauză, urmează să fie supuse controlului judiciar, în limitele devoluțiunii specifice căii ordinare de atac, potrivit art. 476 și urm. din Codul de procedură civilă. Întrucât apelurile vizează aspecte diferite, Curtea va proceda la examinarea separată a acestora.

I. Instanța de apel reține incidența prevederilor art. 248 alin. (1) Cod procedură civilă, potrivit cărora *instanța se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care fac inutilă, în tot sau în parte, administrarea de probe ori, după caz, cercetarea în fond a cauzei*. Prin urmare, în considerarea acestor dispoziții, Curtea are obligația procedurală de a verifica cu prioritate modalitatea de soluționare de către tribunal a excepțiilor lipsei calității

procesuale pasive a Gărzii Forestiere Cluj, respectiv a prescripției dreptului material la acțiunea în rezoluțiunea contractului de vânzare-cumpărare mobilă nr. 580/02.04.2007, având în vedere natura peremptorie, absolută a acestor incidente.

A. Referitor la legitimarea procesuală a Gărzii Forestiere Cluj, instanța de control judiciar reține, contrar statuărilor tribunalului, că deși intimata este terț față de raporturile convenționale în litigiu, dispozițiile art. 6 din Regulamentul adoptat prin H.G. nr. 954/2002, prevederi legale imperative, instituie obligația Gărzii Forestiere de înregistrare și verificare a contractelor de tipul celor examinate în prezenta cauză fiind vorba despre.

Or, în considerarea acestui text de lege și raportat la faptul că acțiunea reclamantelor vizează pretinsa nelegalitate a contractului de asigurare a serviciilor silvice nr. 1751/29.06.2007 și actului adițional la acest contract ca urmare a neîndeplinirii condițiilor stabilite de dispozițiile legale amintite în sarcina Gărzii Forestiere Cluj (obligația de înregistrare și de verificare a contractelor în discuție), se impunea ca aceasta să participe la judecată în calitate de pârâtă.

În acest context menționat anterior, apărarea în sensul că Garda Forestieră nu a fost parte la încheierea contractului de asigurare a serviciilor silvice și actului adițional se cuvine a fi înlăturată, cât timp criticile reclamantelor vizează tocmai neîndeplinirea obligațiilor legale care ar fi impus verificarea și înregistrarea de către această entitate a contractului și actului adițional la acestea, pentru ca partea să poată formula propriile apărări, să își expună poziția în cadrul procesului și pentru a crea toate premisele unei bune administrări a justiției în prezenta cauză.

Prin urmare, în mod întemeiat au învederat apelantele-reclamante faptul că intimata a fost exclusă nelegal din procedura de verificare a legalității contractului de asigurare a serviciilor silvice nr. 1751/29.06.2007 și actului adițional la acest contract, motiv pentru care este justificată extinderea cadrului procesual în privința Gărzii Forestiere Cluj, raportat la prevederile art. 32 alin. (1) lit. b), coroborat cu art. 36 Cod procedură civilă și dispozițiile de ordine publică stabilite prin H.G. nr. 954/2002.

Pentru aceste motive, se impune schimbarea sentinței atacate, în sensul respingerii excepției lipsei calității procesuale pasive a Gărzii Forestiere Cluj.

B. Cu privire la excepția prescripției dreptului material la acțiunea în rezoluțiunea contractului de vânzare-cumpărare încheiat cu SC HORBER SRL, cadrul normativ incident a fost în mod corect stabilit ca fiind prevederile Codului civil de la 1864 și a Decretului nr. 167/1958, raportat la data încheierii acordului de voințe supus analizei, potrivit art. 201 din Legea nr. 71/2011.

Cu toate acestea, contrar celor reținute de către judecătorul fondului, instanța de control judiciar apreciază ca fiind îndeplinită ipoteza art. 1368 Cod civil 1864 privind acțiunea în rezoluțiunea vânzării în speța de față, raportat la dispozițiile art. 1890 din același act normativ, respectiv la art. 21 din Decretul nr. 167/1958.

Este relevant faptul că prin precizarea de acțiune formulată la data de 13.05.2016, reclamantele au investit tribunalul cu o cerere având ca obiect rezoluțiunea unui contract de vânzare-cumpărare, o acțiune reală prin care se tinde la redobândirea dreptului de proprietate asupra bunului vândut. Prin urmare, se impune a fi reținută natura reală a acestui demers judiciar, raportat la textul de lege anterior evocat, cu toate consecințele care decurg din această concluzie.

În considerarea adagiului *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, instanța de apel reține că natura reală a acțiunii în rezoluțiunea vânzării *nu* este condiționată de formularea unui petit de restituire a prețului vânzării, conținutul art. 1368 Cod civil 1864 fiind neechivoc în acest sens.

Această acțiune nu se supune regulii de prescriptibilitate prevăzută de art. 1 și nici termenului general de prescripție stabilit de art. 3 alin. (1) din Decretul nr. 167/1958, ci, după cum prevăd dispozițiile art. 21 din același act normativ, se supun regulii de prescriptibilitate prevăzute de Codul civil. Or, potrivit art. 1890 Cod civil 1864: „*Toate acțiunile atât reale cât și personale, pe care legea nu le-a declarat neprescriptibile și pentru care n-a defipt un termen de prescripție, se vor prescrie prin treizeci de ani, fără ca cel ce invocă această prescripție să fie obligat a produce vreun titlu, și fără să i se poată opune reaua-credință*”.

În consecință, raportat la data introducerii cererii de chemare în judecată și la data perfectării convenției de înstrăinare a bunurilor mobile, instanța de apel reține că la data formulării cererii de

chemare în judecată nu era împlinit termenul de prescripție de 30 de ani instituit de prevederile art. 1890 Cod civil 1864, aplicabil în virtutea naturii reale a acțiunii în rezoluțiunea vânzării.

Pentru motivele expuse, se impune schimbarea încheierii de ședință din data de 04.02.2019, în sensul respingerii excepției prescripției dreptului material la acțiunea în rezoluțiunea contractului de vânzare-cumpărare mobilă nr. 580/02.04.2007, urmând ca acțiunea în rezoluțiune să facă obiectul analizei în fond.

II. Pe fondul cauzei, cu privire la apelul reclamantelor, Curtea va examina mai întâi argumentele referitoare la nulitatea absolută parțială a clauzei cuprinse la art. 4, cap. III din contractul de administrare nr. 158/26.01.2007, având ca obiect durata acestuia.

Cu titlu preliminar, instanța de control judiciar reține că, sub imperiul vechii reglementări civile, s-a conturat o orientare doctrinară și jurisprudențială majoritară potrivit căreia a fost recunoscută existența nulităților virtuale, consacrate ulterior în prevederile Noului Cod civil.

Așa fiind, în prezentul cadru procesual, deși nulitatea contractului de administrare nu este prevăzută expres de normele substanțiale în materie silvică, raportat la durata minimă a convenției, necesitatea aplicării acestei sancțiuni se impune pentru atingerea scopului normelor încălcate, întrucât o soluție contrară ar goli de substanță textele de lege incidente și ar contraveni însăși *ratio legis* din spatele regimului silvic național.

Deși prima instanță a reținut în cuprinsul considerentelor sale necesitatea și obligativitatea încheierii contractului de administrare pe o perioadă egală cu valabilitatea amenajamentului silvic, judecătorul fondului a considerat că nesocotirea prevederilor legale care instituie această obligație nu atrage sancțiunea nulității absolute a contractului de administrare, nefiind încălcată o condiție de validitate a contractului dintre cele prevăzute de Codul civil.

Or, contrar statuărilor tribunalului, instanța de control judiciar reține că, clauza cuprinsă la art. 4 cap. III din contractul de administrare în litigiu este contrară dispozițiilor art. 17 din O.G. nr. 96/1998, art. 18 din Codul silvic, forma în vigoare la data perfectării convenției, respectiv art. 3 alin. (4) din H.G. nr. 954/2002.

Potrivit art. 17 alin. 1 din OG nr. 96/1998, forma în vigoare la data încheierii contractului de administrare, „(1) Contractele de administrare a fondului forestier, menționate la secțiunile 2-4 din prezentul capitol, se încheie pe o durată minimă, egală cu perioada de aplicare a amenajamentului silvic, conform prevederilor art. 18 din Codul silvic.” În aplicarea acestor dispoziții, au fost instituite prevederile art. 3 alin. 4 din HG nr. 954/2002, conform cărora „(4) Contractele de administrare se încheie pe o durată minimă *egala cu numărul de ani rămași* din perioada de valabilitate a amenajamentului silvic.”

Perioada pentru care erau întocmite amenajamentele silvice la data încheierii contractului de administrare în discuție era de 10 ani, potrivit art. 18 din Legea nr. 26/1996 privind Codul silvic, act normativ în vigoare la acel moment.

Astfel, raportat la condiția anterior evocată referitoare la obligativitatea încheierii contractului pe o perioadă de 10 ani, se remarcă faptul că amenajamentul silvic în vigoare la data perfectării convenției pentru U.P. VII Țibău a fost încheiat în anul 2000.

În consecință, contractul de administrare ar fi trebuit încheiat cel puțin până la data expirării valabilității amenajamentului silvic, respectiv cel puțin până în anul 2010. Raportat la conținutul art. 4, cap. III din contract, această condiție nu a fost respectată.

Natura imperativă, de ordine publică a normelor legale nesocotite derivă din scopul pentru care au fost instituite și care vizează ocrotirea unui interes general, public. Dispozițiile Codului silvic și ale Normelor metodologice anterior evocate au ca scop asigurarea protecției și prezervării fondului forestier național, aspect care rezultă cu prisosință din cuprinsul art. 1 al OG nr. 96/1998, potrivit căruia „*Padurile, prin funcțiile ecologice, de protecție și socioeconomice pe care le indeplinesc, constituie, indiferent de forma de proprietate, o avuție de interes național de care beneficiaza întreaga societate. În acest scop este necesară asigurarea gestionării durabile a pădurilor prin stabilirea de măsuri concrete de administrare, regenerare, îngrijire și exploatare.*”

Importanța bunurilor ocrotite a extins regimul de protecție, care operează inclusiv cu privire la proprietatea privată a acestor bunuri. Conform art. 2 din același act normativ, „*Padurile, prin funcțiile ecologice, de protecție și socioeconomice pe care le indeplinesc, constituie, indiferent de forma de proprietate, o avuție de interes național de care beneficiaza întreaga societate. În acest*

scop este necesară asigurarea gestionării durabile a pădurilor prin stabilirea de măsuri concrete de administrare, regenerare, îngrijire și exploatare.”

În acest context, încălcarea dispozițiilor legale de ordine publică, imperative, instituite pentru protecția unui interes general, nu poate atrage decât nulitatea absolută a actului juridic încălcat cu nesocotirea lor.

Prin urmare, în speță încheierea contractului de administrare nr. 158/26.01.2007 pe o durată mai redusă decât valabilitatea amenajamentului silvic care a intrat în vigoare în anul 2000 atrage nulitatea absolută a clauzei cuprinse la art. 4 cap. III din convenție, cu consecința directă a eliminării acesteia din câmpul contractual.

Soluția se impune în considerarea calității textelor de lege încălcate, fiind în prezența unei nulități absolute virtuale, după cum s-a stabilit *supra*, sentința de fond urmând a fi reformată în sensul celor arătate.

B. Referitor la solicitarea de constatare a nulității absolute a contractului de asigurare a serviciilor silvice pentru păduri proprietate privată, persoane fizice nr. 1751/29.06.2007 și a actului adițional la acesta, sunt de asemenea întemeiate criticile apelantelor-reclamante.

Astfel cum s-a reținut, ulterior încheierii contractului de administrare anterior examinat, antecesorul apelantelor, în calitate de proprietar al fondului forestier, prin mandatarul desemnat Gălățean Crin Iosif, a perfectat cu societatea intimată Horber S.R.L., contractul de vânzare-cumpărare mobilă nr. 580/02.04.2007, având ca obiect valorificarea masei lemnoase pe picior situată pe unele parcele ale imobilului.

Subsecvent încheierii acestui contract, Ocolul Silvic Borșa a perfectat cu aceeași societate contractul de asigurare a serviciilor silvice pentru păduri proprietate privată, persoane fizice nr. 1751/29.06.2007. După cum în mod întemeiat au învederat apelantele-reclamante, în vederea executării obligațiilor contractuale, Ocolul Silvic Borșa urma să preia o suprafață de 108,5 ha de fond forestier aferentă parcelelor situate în U.P. VIII Țibău, U.A. 90A, 91A, 93A, 93B, deși această suprafață se afla deja în gestiunea organului silvic în baza contractului de administrare nr. 158/26.01.2007.

Indiferent de calificarea convenției încheiate între organul silvic și societatea intimată Horber S.R.L., instanța de control judiciar reține că, deși prevederile contractuale fac trimitere la deținătorul dreptului de proprietate asupra fondului forestier de la acel moment, numitul Rondolean Victor (inclusiv la titlurile de proprietate a acestuia) și la contractul de vânzare-cumpărare mobilă prin care Horber a dobândit dreptul de proprietate asupra masei lemnoase exploatabile, contractul nr. 1751/29.06.2007 atribuie societății intime calitatea de proprietar al fondului forestier. Acest fapt reiese în mod lipsit de echivoc din art. I pct. a) din acordul de voințe.

Așadar, contrar statuărilor primei instanțe, cadrul normativ în materie silvică nu instituie o distincție între contractele de administrare și contractele de asigurare a serviciilor silvice sub aspectul calității persoanei îndreptățite să le încheie, motiv pentru care calificarea formală a convenției examinate nu prezintă relevanță. În acest sens, sunt edificatoare dispozițiile art. 1 din H.G. nr. 483/2006, potrivit cărora, *„în scopul gestionării durabile a pădurilor, indiferent de forma de proprietate, **proprietarii** de păduri din România sunt obligați să asigure, prin ocoale silvice care se înființează și funcționează în condițiile legii, **realizarea serviciilor silvice sau administrarea pentru pădurile pe care le au în proprietate**”*.

Totodată, prezintă relevanță prevederile art. 3 alin. (1) din același act normativ, potrivit cărora, *„contractul de servicii silvice **sau** de administrare a pădurii, după caz, se încheie la solicitarea adresată de fiecare **proprietar** de pădure ocolului silvic pentru care optează”*. Concluzia care se desprinde din interpretarea teleologică și coroborată a acestor texte de lege este că, indiferent de natura convenției încheiate, respectiv contract de administrare sau de asigurare a serviciilor silvice, unica persoană abilitată să perfecteze contractul este deținătorul dreptului de proprietate asupra fondului forestier.

Or, raportat la natura imperativă, de ordine publică a normelor anterior evocate, alături de cele cuprinse la art. 3 alin. (1) din O.U.G. nr. 139/2005, art. 3 din H.G. nr. 954/2002, art. 15 din O.G. nr. 96/1998, respectiv art. 70 din Codul silvic, care urmăresc ocrotirea unui interes general prin instituirea unor obligații legale în sarcina proprietarilor de fond forestier și posibilitatea verificării îndeplinirii acestor obligații de către organele silvice autorizate, instanța de apel reține că

este lovit de nulitate absolută contractul nr. 1751/29.06.2007, din pricina lipsei calității de proprietar a întintatei Horber S.R.L..

Acest fapt reiese cu claritate din succesiunea titlurilor de proprietate asupra fondului forestier și clauzele contractului de vânzare-cumpărare mobilă nr. 580/02.04.2007, care conferă întintatei Horber S.R.L. exclusiv prerogativa valorificării masei lemnoase exploatabile pe picior, nefiind operat transferul dreptului de proprietate asupra întreg fondului forestier prin efectul convenției de înstrăinare. În acest context, sunt pe deplin aplicabile considerentele anterior expuse referitoare la nulitatea absolută virtuală, urmând ca sentința de fond să fie reformată sub acest aspect.

Totodată, sunt întemeiate criticile apelantelor-reclamante referitoare la nerespectarea cerinței formei autentice a contractului în discuție. Potrivit art. 3 alin. 1 și 2 din HG nr. 954/2002, „(1) Contractul de administrare, în sensul prezentului regulament, este contractul prin care una dintre părți - proprietarul - transmite celeilalte părți - administratorul - fondul forestier pe care îl are în proprietate, în vederea gospodăririi acestuia, cu respectarea regimului silvic, pe o durată determinată, în schimbul unui pret stabilit de părți. (2) Contractul de administrare *se încheie în forma autentică.*”

În condițiile reglementării speciale, forma autentică are semnificația îndeplinirii condițiilor stabilite în mod expres în vederea legălei încheieri a acestui timp de contract.

Astfel, conform art. 17 alin. 2 din OG nr. 96/1998, contractele *de administrare a fondului forestier* „se încheie de reprezentanții legali ai părților în prezenta reprezentantului împuternicit al structurilor aflate în subordinea autorității publice care raspunde de silvicultura, cu obligația de a certifica sub semnatura legalitatea clauzelor contractuale care se referă la regimul silvic. Aceste contracte se înregistrează la structurile aflate în subordinea autorității publice care raspunde de silvicultura, institutii definite conform art. 19 și 21, în a caror raza teritorială se afla fondul forestier ce face obiectul contractului.”

În aplicarea dispozițiilor art. 17 alin. 2 din actul normativ menționat, art. 6 din HG nr. 954/2002 stabilește că „*Structura silvică de stat contractantă depune în vederea înregistrării, în termen de 15 zile de la data autentificării, la inspectoratul teritorial de regim silvic și cinegetic în raza caruia se găsește fondul forestier pe care îl preia în administrare, contractul de administrare prevăzut la art. 3 în 3 exemplare originale autentificate.*

(2) *În situația în care în urma analizei contractului de administrare se constată nerespectarea reglementărilor silvice în vigoare și ale modelului de contract aprobat, inspectoratul teritorial de regim silvic și cinegetic va restitui contractul de administrare, împreună cu motivarea respingerii înregistrării, în termen de 30 de zile de la data solicitării de înregistrare.*”

Dispozițiile legale expuse stabilesc obligația inspectoratului teritorial de regim silvic și cinegetic în raza caruia se găsește fondul forestier pe care îl preia în administrare *de a analiza* contractul de administrare pentru a stabili dacă au fost sau nu respectate reglementările silvice în vigoare și modelul de contract aprobat și de a certifica sub semnatura legalitatea clauzelor contractuale care se referă la regimul silvic.

Totodată, art. 6 din HG nr. 483/2006 stabilește obligația ocolului silvic de a comunica lunar inspectoratului teritorial de regim silvic și de vânatoare care are competență teritorială situația contractelor încheiate, pe tipuri (servicii silvice sau de administrare), pe proprietari și pe unitățile administrativ-teritoriale unde se găsesc pădurile pentru care au fost încheiate contracte.

În mod evident, examinarea contractului de asigurare a serviciilor silvice pentru păduri proprietate privată, persoane fizice nr. 1751/29.06.2007 încheiat de SC HORBER SRL cu Ocolul Silvic Borșa relevă faptul că nu a fost respectată condiția de certificare a legalității clauzelor contractuale de către inspectoratul teritorial de regim silvic și cinegetic în raza căruia se afla fondul forestier la momentul încheierii contractului și nici că acest contract ar fi fost înregistrat la la structurile aflate în subordinea autorității publice care raspunde de silvicultura, conform art. 17 alin. 2 din OG nr. 96/1998.

Mai mult, contractul menționat nu poartă semnătura Direcției Silvice Maramureș și nici a reprezentantului Gărzii Forestiere, iar pârătele nu au oferit explicații pertinente pentru aceste lipsuri.

Astfel cum în mod pertinent au argumentat apelantele, se reține că formalitatea prevăzută de art. 17 alin. 2 din OG nr. 96/1998, HG nr. 959/2002 și art. 483/2006 are natură imperativă și se

aplică ambelor tipuri de contracte – de administrare și de asigurare de servicii silvice, cu scopul de a se realiza riguroasa verificare a îndeplinirii obligațiilor care incumbă proprietarilor de fonduri forestiere.

Reamintind natura imperativă a dispozițiilor legale care protejează bunuri de interes general, instanța de apel reține că nerespectarea acestora cu ocazia încheierii contractului de asigurare a serviciilor silvice pentru păduri proprietate privată, persoane fizice nr. 1751/29.06.2007 încheiat de SC HORBER SRL cu Ocolul Silvic Borșa este aptă să atragă nulitatea absolută a acestuia și, consecutiv, și nulitatea actului adițional prin care a fost prelungit acest contract.

C. În privința petitelui având ca obiect rezoluțiunea contractului de vânzare-cumpărare mobilă nr. 580/02.04.2007, instanța de apel reține că, potrivit art. 1020 Cod civil 1864, *„condiția rezolutorie este subînțeleasă totdeauna în contractele sinalagmatice, în caz când una din părți nu îndeplinește angajamentul său”*, în timp ce art. 1021 din același act normativ stabilește că, *„într-acest caz contractul nu este desființat de drept. Partea în privința căruia angajamentul nu s-a executat are alegerea sau să silească pe cealaltă a executa convenția, când este posibil, sau să-i ceară desființarea, cu daune-interese. Desființarea trebuie să se ceară înaintea justiției, care, după circumstanțe, poate acorda un termen părții acționate”*.

În considerarea acestor texte de lege, revenea apelantelor sarcina de a proba o neexecutare sau executare necorespunzătoare a obligațiilor asumate la nivel convențional de către intimata Horber S.R.L.

Astfel, din cuprinsul contractului de vânzare-cumpărare rezultă că obiectul acestuia îl constituia masa lemnoasă pe picior situată în UP VIII UA 90A, 91A, 93A și 93A. Potrivit clauzelor contractuale, cumpărătoarea SC HORBER SRL se obliga să respecte normele silvice privind exploatarea masei lemnoase, iar după finalizarea lucrărilor de exploatare, să predea terenul proprietarului, curățat de vegetație forestieră, conform normelor silvice în vigoare.

Raportat la obiectul contractului de vânzare-cumpărare, care consta în masa lemnoasă pe picior, acesta este definit în art. 1 pct. b) din Ordinul Ministrului nr. 1540/2011 ca fiind volumul arborilor pe picior dintr-o partidă, destinați tăierii și nedoborâți. Totodată, se mai reține că intimata s-a obligat la efectuarea procesului de exploatare cu respectarea normelor silvice în vigoare, fiind corelativ obligată la predarea terenului proprietarului ulterior exploatării.

După cum în mod întemeiat învederează apelantele, normele silvice cuprinse la art. 10 din O.G. nr. 96/1998, respectiv art. 42-43 și 73-74 din Legea nr. 26/1996, stabilesc procedura legală de urmat în cazul exploatării de masă lemnoasă, făcând vorbire despre arborii destinați tăierii, marcarea arborilor care urmează a fi exploatați, precum și *despre interdicția de reducere a suprafeței* pădurilor proprietate privată.

Amplul probatoriu administrat la fondul cauzei (inclusiv imaginile din satelit asupra fondului forestier în litigiu – f.55-58 vol. V dosar tribunal, nota de constatare f. 188-190 vol. V dosar tribunal) dovedește nesocotirea obligațiilor contractuale de către Horber S.R.L., prin raportare la cadrul normativ incident.

Astfel, cumpărătoarea a tăiat și exploatat întreaga cantitate de masă lemnoasă existentă pe suprafața fondului forestier, cu încălcarea normelor silvice în vigoare, fiind dovedită executarea necorespunzătoare a obligațiilor asumate prin contractul de vânzare-cumpărare mobilă, care conferea intimei exclusiv prerogativa de exploatare a masei lemnoase pe picior, potrivit textelor de lege anterior evocate.

În plus, apelantele au probat inclusiv neexecutarea obligației de predare a terenului exploatat *„curățat de vegetație forestieră”*, astfel cum această noțiune este definită prin art. 29 din Ordinul nr. 635/2002 pentru aprobarea Normelor privind stabilirea termenelor, modalităților și perioadelor de exploatare a masei lemnoase din păduri și din vegetația forestieră din afară fondului forestier național. Așadar, defrișarea completă înfăptuită de intimata Horber S.R.L. constituie o încălcare a obligației convenționale ce face obiectul contractului, societatea comercială fiind totodată culpabilă de nesocotirea prevederilor normative din domeniul silvic care reglementează procedura exploatării de masă lemnoasă.

Rezoluțiunea contractului reprezintă o sacțiune pentru neexecutarea culpabilă a contractului sinalagmatic, constând în desființarea retroactivă a acestuia și repunerea părților în situația avută anterior încheierii contractului.

Sub aspectul condițiilor necesare în speță pentru a se dispune rezoluțiunea, prin raportare la specificul contractului încheiat între antecesorul apelantelor reclamante și pârâta SC HORBER SRL, se reține că cea din urmă nu și-a îndeplinit obligația esențială de a exploata masa lemnoasă pe picior în conformitate cu normele silvice în vigoare, și nici obligația de a preda terenul pe care s-a aflat masa lemnoasă pe picior înstrăinată, fără a face dovada că neexecutarea nu i-ar fi imputabilă. De asemenea, pârâta nici nu a susținut și cu atât mai puțin a probat faptul că la finalizarea exploatarei sau ulterior ar fi predat suprafața de teren exploatată prevăzută în contract către antecesorul reclamantelor, către mandatarul acestuia sau către reclamante.

Deși a susținut că după exploatarea masei lemnoase a predat Ocolului Silvic Borșa toată suprafața exploatată „pentru că aceasta era autoritatea competentă la acea vreme”, pârâta nu a făcut dovada prin depunerea unui proces-verbal de predare primire. De altfel, a arătat că nu s-a întocmit un proces-verbal de predare primire, însă a susținut că acest fapt nu ar trebui să prezinte consecințe juridice. În fine, deși obligația de predare a terenului după exploatare a fost asumată față de proprietar, predarea urmând a se face către proprietar, potrivit contractului de vânzare-cumpărare, pârâta nu a arătat și nu a dovedit motivul pentru care ar fi predat terenul unui terț, fie acesta o autoritate cu atribuții specifice în domeniul silvic.

Se impune astfel rezoluțiunea contractului de vânzare-cumpărare mobilă nr. 580/02.04.2007 în baza art. 1020 și 1021 Cod civil 1864, cu repunerea părților în situația anterioară, aceasta fiind o consecință firească a rezoluțiunii. Ca urmare a rezoluțiunii, părțile sunt ținute să restituie fiecare prestațiile: reclamantele să restituie prețul încasat de antecesorul acestora, iar pârâta să restituie contravaloarea masei lemnoase exploatate de pe întreaga parcelă.

Cu privire la prețul bunurilor înstrăinate, acesta este prevăzut în contract, a fost stabilit neechivoc la suma de 324.000 euro, prin urmare nu există dispută cu privire la întinderea obligației vânzătorului (în speță a succesorilor săi). În ceea ce privește întinderea obligației de predare a masei lemnoase exploatate, în mod evident aceasta nu mai este posibilă, motiv pentru care repunerea părții în situația anterioară sub acest aspect nu se poate realiza decât prin echivalent.

Reclamantele apelante au solicitat ca punerea părților în situația anterioară să se realizeze prin compensarea prețului vânzării cu valoarea masei lemnoase exploatate integral de pârâta HORBER SRL. La rândul său, pârâta nu a formulat apărări cu privire la această pretenție, nu a solicitat administrarea unei probațiuni specifice pentru a face dovada unei alte stări de fapt, nu s-a opus solicitării apelantelor de a se face aplicarea compensației între prestațiile părților pentru repunerea în situația anterioară, invocând doar excepția prescripției dreptului material la acțiune al reclamantelor.

Se mai reține că o cuantificare exactă a întinderii obligației de restituire a contravalorii masei lemnoase de pe suprafețele care au făcut obiectul contractului nu mai este posibilă la momentul formulării și soluționării acțiunii, motiv care a determinat de altfel pe reclamante să renunțe la cererea de administrare a probei cu expertiza în specialitatea silvicultură și contabilitate.

Întrucât restituirea prestațiilor în natură este imposibilă dată fiind acțiunea de defrișare efectuată de intimată, repunerea părților în ipostaza precontractuală se realizează prin restituirea prestației datorată apelantelor prin echivalent bănesc, cu aplicarea compensației integrale între sumele achitate în temeiul convenției.

III. În ce privește *apelurile declarate de către Horber S.R.L. și Direcția Silvică Maramureș*, instanța de control judiciar reține că prin căile devolutive de atac se urmărește exclusiv schimbarea soluției de obligare a apelantelor-pârâte la predarea suprafeței de 146 ha de fond forestier. Întrucât memoriile de apel cuprind argumente similare, instanța de control judiciar va examina căile de atac concomitent.

La baza soluției atacate stau considerentele temeinice și legale ale tribunalului potrivit cărora din întreaga suprafață de 822,76 ha, doar în privința suprafeței de 676,66 ha s-a făcut dovada predării în administrarea Ocolului Silvic Silva Borșa. În sprijinul acestei concluzii au fost valorificate inclusiv constatările cuprinse în Adresa nr. 778/24.06.2021, emisă de către Direcția

Corp Control, Integritate și Anticorupție, conform cărora nu există înscrisuri care să ateste predarea suprafeței în litigiu altei structuri silvice autorizate, indicată de proprietar.

Teza juridică comună promovată de apelante este faptul că suprafața de 146 ha s-ar afla în administrarea Ocolului Silvic Silva Borșa. În plus, societatea Horber S.R.L. a susținut că Ocolul Silvic din cadrul Direcției Silvice Maramureș ar fi efectuat reprimirile ulterior activității de exploatare întreprinse de aceasta, fiind unic responsabilă de predarea suprafeței de 146 ha, în timp ce Direcția Silvică Maramureș consideră că societății intimată îi incumbă responsabilitatea predării suprafeței în litigiu intervenientului principal, raportat la clauzele contractului de vânzare-cumpărare mobilă.

Instanța de apel achiesează la susținerile intimatelor-reclamante în sensul că prin căile de atac formulate nu sunt aduse veritabile critici la adresa considerentelor primei instanțe, fiind reiterate, într-o proporție semnificativă, pozițiile procesuale exprimate de părțile cu prilejul judecării în fond a cauzei. Cu toate acestea, în baza devoluțiunii specifice apelului, instanța de control judiciar va expune argumentele care stau la baza soluției de respingere a căilor de atac declarate de apelantele-părți.

Astfel, se reține că în mod judicios a stabilit prima instanță faptul că apelantelor le incumbă obligația de predare a suprafeței de 146 ha de fond forestier actualului proprietar, fiind necesară respectarea formalităților stabilite de normele silvice în vigoare. Sarcina de degrevare de gestiune conține obligația de predare de către operatorul economic care a efectuat exploatarea masei lemnoase, respectiv obligația corelativă de reprimire a fondului forestier ulterior exploatarea de către organul silvic autorizat, după cum în mod corect au arătat intimatele-reclamante.

Aceste obligații reies din conținutul convenției de înstrăinare mobilă, respectiv din cuprinsul prevederilor Ordinului nr. 635/2002, al O.G. nr. 96/1996 și al Legii nr. 46/2008, în privința societății comerciale. Așadar, instanța de control judiciar nu poate acorda eficiență juridică aserțiunilor Horber S.R.L. în sensul imposibilității predării suprafeței de fond forestier în litigiu, întrucât nu au fost produse dovezi utile, pertinente și concludente care să demonstreze că suprafețele pe care a avut loc exploatarea ar fi fost reprimite de către Ocolul Silvic Borșa. Acest aspect este confirmat inclusiv de Adresa nr. 778/24.06.2021 a D.C.C.I.A., prin care se constată că lipsesc reprimirile pentru suprafețele exploatate de apelantă, după cum reține și tribunalul.

Referitor la Direcția Silvică Maramureș, obligația de predare își găsește izvorul în cuprinsul H.G. nr. 997/1999, respectiv în Regulamentul adoptat prin H.G. nr. 1076/2009, aceasta neputând fi nesocotită prin refuzul organului silvic de a efectua controlul de fond și a încheia procesul-verbal de predare-primire a cantonului, ulterior exploatarea.

Referitor la pretinsa existență a suprafeței de 146 ha în gestiunea Ocolului Silvic Silva Borșa, apelantele nu au formulat critici concrete care să combată raționamentul primei instanțe, teza propusă fiind în mod temeinic înlăturată de judecătorul fondului, care a reținut că doar cu privire la suprafața de 676,66 ha există dovada trecerii în administrarea organului silvic antemenționat, concluzie întărită de Raportul nr. 778/24.06.2021 al D.C.C.I.A.

După cum în mod corect constată tribunalul, din suprafața totală de 822,76 ha de fond forestier aferent U.P. VIII U.A. 1A-24C și 90A-93D, o suprafață de 676,66 ha cuprinsă în U.P. VIII U.A. 1A-24C a trecut în administrarea Ocolului Silvic Silva Borșa S.R.L. (f. 184 vol. IV dosar fond), prin procesul-verbal de predare definitivă a cantonului silvic 2, încheiat la data de 04.06.2008 între Ocolul Silvic Borșa și Ocolul Silvic Silva Borșa.

Nefiind produse nici cu prilejul judecării în apel înscrisuri care să ateste că suprafața de 146 ha de fond forestier a trecut în gestiunea unei alte structuri silvice, prin îndeplinirea formalităților legale, apărările apelantelor în acest sens se impun a fi înlăturate. În acest sens, întreg probatoriul administrat în fața primei instanțe, inclusiv răspunsul la interogatoriu depus de Ocolul Silvic Dragomirești la termenul din 25.11.2019 (f. 75, vol. IV dosar fond), infirmă susținerile apelantelor.

Susținerile apelantelor constând în aceea că suprafața de teren în discuție a fost predată de antecesorul reclamantelor către Ocolul Silvic SILVA Borșa, alături de suprafața de teren forestier de 676,66 ha cu ocazia constituirii asociației amintite, nu sunt confirmate de probațiunea administrată. Cât timp nu s-a făcut dovada că există un proces-verbal de predare-primire încheiat după expirarea contractului de administrare, în urma unui control de fond, între antecesorul reclamantelor sau reclamante și cel două părți, cu privire la predarea suprafeței de 146 ha către

proprietar, nici a procesului-verbal de predare-primire a aceleiași suprafețe către entitatea privată de administrare a fondului forestier, nu pot fi validate susținerile apelantelor.

Totodată, în deplin acord cu tribunalul, instanța de apel reține că, deși încheierea contractului de administrare nr. 158/26.01.2007 nu a fost precedată de întocmirea unui proces-verbal de predare-primire ori de efectuarea unui control de fond, acest aspect nu înlătură sarcina apelantelor de îndeplinire a obligației de predare a fondului forestier proprietarului *actual* cu respectarea formalităților impuse de lege. Întrucât pentru suprafața de 676,66 ha există dovada predării către Ocolul Silvic Silva Borșa în condiții legale, apelantelor le incumbă în continuare predarea excedentului de fond forestier în suprafață de 146 ha intervenientului principal, potrivit normelor silvice în vigoare.

Pentru aceste motive, se impune păstrarea soluției tribunalului în acest sens și respingerea apelurilor declarate de Horber S.R.L. și Direcția Silvică Maramureș.

Pentru toate aceste considerente, în temeiul art. 480 C.proc.civ., Curtea va respinge apelurile declarate de DIRECȚIA SILVICĂ MARAMUREȘ și SC HORBER SRL, va admite apelul declarat și completat de RONDOLEAN MARIA și RONDOLEAN MARIA VICTORIA, împotriva încheierii de ședință din 14.02.2019 și a sentinței civile nr. 855/26.07.2022 pronunțate de Tribunalul Maramureș în dosarul nr. 37/100/2016, pe care le va schimba în parte, în sensul că va respinge excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei GARDA FORESTIERĂ CLUJ, va respinge excepția prescripției dreptului material la acțiune privind rezoluțiunea contractului de vânzare-cumpărare autenticat sub nr. 580/02.04.2007, invocată de pârătele Garda Forestieră Cluj și SC HORBER SRL.

Va constata nulitatea absolută parțială a contractului de administrare nr. 158/26.01.2007 încheiat între Direcția Silvică Baia Mare și Rondolean Victor, doar cu privire la art. 4 cap. III din contract (durata contractului), precum și nulitatea absolută a contractului de asigurare a serviciilor silvice pentru păduri proprietate privată, persoane fizice nr. 1751/29.06.2007 și a actului adițional la acest contract.

Va dispune rezoluțiunea contractului de vânzare-cumpărare autenticat sub nr. 580/02.04.2007 încheiat între Rondolean Victor și SC HORBER SRL, cu consecința repunerii părților în situația anterioară.

Vor fi menținute dispozițiile sentinței apelate care nu contravin prezentei decizii.

Raportat la dispozițiile art. 453 C.proc.civ. și față de soluția de respingere a apelului formulat de SC HORBER SRL, va respinge cererea acestei apelante de acordare a cheltuielilor de judecată în apel.

PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
D E C I D E

Respinge apelurile declarate de DIRECȚIA SILVICĂ MARAMUREȘ cu sediul în localitatea Baia Mare, str. 22 Decembrie nr. 36, jud. Maramureș și SC HORBER SRL cu sediul în loc. Borșa, str. Lăzuci nr. 8, jud. Maramureș, având J24/1407/1993, CIF R04295427, și cu sediul procesual ales în Baia Mare, str. Garoafei nr. 63, jud. Maramureș.

Admite apelul declarat și completat de RONDOLEAN MARIA și RONDOLEAN MARIA VICTORIA, ambele cu domiciliul procesual ales în Cluj-Napoca, str. Baba Novac, nr. 20, ap. 2, jud. Cluj, împotriva încheierii de ședință din 14.02.2019 și a sentinței civile nr. 855/26.07.2022 pronunțate de Tribunalul Maramureș în dosarul nr. 37/100/2016, pe care le schimbă în parte, în sensul că:

Respinge excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei GARDA FORESTIERĂ CLUJ cu sediul în Cluj-Napoca, B-dul Muncii nr. 18, Corp A, etaj 3, nr.A3-4, jud. Cluj, CIF 16453440.

Respinge excepția prescripției dreptului material la acțiune privind rezoluțiunea contractului de vânzare-cumpărare autenticat sub nr. 580/02.04.2007, invocată de pârătele Garda Forestieră Cluj și SC HORBER SRL.

Constată nulitatea absolută parțială a contractului de administrare nr. 158/26.01.2007 încheiat între Direcția Silvică Baia Mare și Rondolean Victor, doar cu privire la art. 4 cap. III din contract (durata contractului).

Constată nulitatea absolută a contractului de asigurare a serviciilor silvice pentru păduri proprietate privată, persoane fizice nr. 1751/29.06.2007 și a actului adițional la acest contract.

Dispune rezoluțiunea contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 580/02.04.2007 încheiat între Rondolean Victor și SC HORBER SRL, cu consecința repunerii părților în situația anterioară.

Menține dispozițiile sentinței apelate care nu contravin prezentei decizii.

Respinge cererea apelantei SC HORBER SRL de acordare a cheltuielilor de judecată în apel.

Cu drept de recurs în termen de 30 de zile de la comunicare, recursul urmând a fi depus la Curtea de Apel Cluj, sub sancțiunea nulității.

Pronunțată la data de 22.04.2024, prin punerea soluției la dispoziția părților prin intermediul grefei instanței.

PREȘEDINTE
ROXANA MIHAELA VEREȘ

JUDECĂTOR
MIHAELA SĂRĂCUT

GREFIER
ANA-CRISTINA AMBROZE

Red.R.M.V./A.C.

5 ex.- 25.06.2024

Jud.fond.Florin Cristian Ene-Solomciuc